

မင်္ဂလာစောင်မယ်

ကော အိ ပုံ ရောင်း ချား

၂

ဒေါက်တာခင်ရီဝင်း

မင်္ဂလာမောင်မယ် ကမ္ဘာပုံပြင်များ

- ▶ မင်္ဂလာမောင်မယ် စာစောင်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော ပုံပြင်များကို စုစည်း ထုတ်ဝေသည်။
- ▶ မြန်မာအပါအဝင် ကမ္ဘာပုံပြင်များ သုံးတွဲပေါင်း ပုဒ်ရေ (၁၀၀) ကျော် ပါဝင်သည်။
- ▶ မင်းယုဝေနှင့် ငွေတာရီ၏သမီး ဒေါက်တာခင်ရီဝင်းက ရွေးချယ်၍ ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ဆိုသည်။
- ▶ ကလေး၊ လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူကြီးအားလုံး နှစ်သက်စေရမည်။ အသိပညာ တိုးပွားစေရမည်။
- ▶ ဝန်းချိုဦးစိန်နှင့် ပန်းချီဖော်မောင် တို့၏ သရုပ်ဖော်ပန်းချီပုံများဖြင့် ပူးတွဲထုတ်ဝေသည်။

ISBN9789997114068

9 789997 114068
1,800.00KS

မင်္ဂလာမောင်မယ်ကမ္ဘာပွဲပြင်ချခဲး(၂)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၆၂၀၆၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၁၄၂၆၁၂၀၇ တို့ဖြင့်

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးစိန်၏ သရုပ်ဖော်ပုံကို မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယအကြိမ် စောင်ရေး-၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၁၈၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်အုပ်စု - မိမိတို့

မာတိကာ

အံ့ဖွယ်စောင်းသမား	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၇
ထူးဆန်းသော ရေစင်	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၁
ထူးဆန်းသော မြေအိုးကြီး	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၁၄
အံ့ဖွယ် ပန်းချီဆရာ	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၆
စိန်ကုန်သည်နှင့် စိန်တု	(ထိုင်းပုံပြင်)	... ..	၂၀
ထူးခြားသော မျက်ခုံးပိုင်ရှင်	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၂၄
နွားထီး၏ နို့ရည်	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၂၈
လောဘကြီးသူ (၁)	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၃၂
ရိုးသားသူ	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၃၆
ပိုင်ရှင်	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၄၁
မျက်မြင်သက်သေ	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၄၅
သူ့ကျေးဇူး	(အီတလီပုံပြင်)	... ..	၄၉
လောဘကြီးသူ (၂)	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၅၃
ပညာရှိညီအစ်ကို	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၅၉
ရတနာစစ်	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၆၄
မြို့စားကြီးနှင့်ကျေးတောသား	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၆၈
အမှုလွတ်သူ	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၇၂
ခါးကုန်းကြီး နှစ်ယောက်	(အိုင်ယာလန်ပုံပြင်)	... ..	၇၆
လောဘကြီးသော အဘွားအို	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၈၀

လောဘကြီးသူ (၃)	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၈၅
ပညာရှိ ခုနစ်နှစ်သမီး	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၉၀
လယ်သမားဝက်ဝံ	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၉၅
ကြိုးကြာငှက်မလေး	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၉၈
နေပူတစ်ဝက် အရိပ်တစ်ဝက်	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၀၁
အကြံပိုင်သူ	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၁၀၄
ဉာဏ်ကြီးရှင်	(ဟော်လန်ပုံပြင်)	... ..	၁၀၉
ရုက္ခစိုးနှင့် အဘွားအို	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၁၁၃
စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူများ	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၁၆
ရွှေဥကြီးသုံးလုံး	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၁၂၀
ပိုးတောင့်တဲ မင်းသမီးကလေး	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၁၂၃
တံငါသည်နှင့် မိန်းမပျို (၁)	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၂၈
ထူးဆန်းသော လက်ဖက်ရည်အိုး	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၃၃
သားလိမ္မာ	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၃၇
သမီးလိမ္မာ	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၁၄၃
ညီအစ်ကို နှစ်ဦး	(အီဂျစ်ပုံပြင်)	... ..	၁၄၇
ပညာရှိအမတ်ကြီး	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၅၂
အတုံ့အလှည့်	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၅၈
တံငါသည်နှင့် မိန်းမပျို (၂)	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၆၁
ပုဆိန်ဆန်ပြုတ်	(ရုရှားပုံပြင်)	... ..	၁၆၆
ထူးဆန်းသောအိမ်မက်	(အာရပ်ပုံပြင်)	... ..	၁၆၉
ဉာဏ်ကောင်းသော လှေထိုးသမား	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၁၇၂

အံ့ဖွယ်စောင်းသမား

ရှေးအခါက ရုရှားပြည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် စောင်းတီး အလွန်တော်သော စောင်းသမား ကလေးတစ်ဦး ရှိသည်။ သူ၏ တေးသီချင်းသံများသည် အလွန် ကောင်းမွန်သဖြင့် လူအများက နှစ်သက်ကြသည်။ ပွဲလမ်းသဘင်များ ရှိသည့်အခါတိုင်း သူ့ကိုခေါ်၍ စောင်းတီးခိုင်းလေ့ ရှိကြသည်။ စောင်းတီးခအဖြစ် သူ့အား အသားများ၊ အရက်များနှင့် အိပ်ရာအဖြစ် ပြုလုပ်ရန် ကောက်ရိုးများကို ပေးကြသည်။

သူသည် အလွန် ဆင်းရဲရှာသည်။ သူ့အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီး လူမှာလည်း ပိန်ချုံးနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ကာ မိန်းကလေးများကလည်း ပြောင်လှောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်အားငယ်ကာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ပွဲလမ်းသဘင်မရှိသော ညများတွင် မြစ်ကမ်းစပ် အနီးသို့ သွား၍ တစ်ယောက်တည်း စောင်းတီးနေတတ်သည်။

တစ်နေ့သော် သူသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မြစ်ကမ်းအနီးသို့ သွားကာ စောင်းတီးနေသည်။ ထိုစဉ် မြစ်အတွင်းမှ မြစ်စောင့်နတ်မင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ နတ်မင်းသည် သူ၏ တေးသံကို နှစ်သက်သဖြင့် လာရောက်နားထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နတ်မင်းက “အမောင်လူလင်၊ သင်ရဲ့ စောင်းသံကို နှစ်သက်လွန်းလို့ ရေထဲက တက်လာခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်လို့ သင်ကသာ ကျွန်ုပ်နှင့်

အတူ ရေအောက်ကို လိုက်လာပြီး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဖုရားကြီးကို သင့် စောင်းသံနဲ့ ဖျော်ဖြေမယ်ဆိုရင် သင့်ကို ထိုက်တန်တဲ့ ဆု ချီးမြှင့်ပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်နိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးသည်။

စောင်းသံမားကလေးသည် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဆိုကာ နတ်မင်းနှင့်အတူ ရေအောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ မြစ်စောင့်နတ်မင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် သူ၏ စောင်းသံကို နှစ်သက် လွန်းသဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ပုလဲများကို ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ထို့အပြင် လုလင်ပျို မပြန်မီတွင် သူတို့က ၁၂ နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ သူတို့ထံ လာရောက်၍ စောင်းတီး ဖြေဖျော်ရန် ပြောကြသည်။ လုလင်ကလည်း လာခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

လုလင်သည် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာလာသည်။ သူသည် ထိုပစ္စည်းများကို အရင်းပြု၍ ကုန်ကူးသန်းရာ ပို၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာသည်။ မကြာမီပင် သင်္ဘောအမြောက်အမြားကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ သူသည် စီးပွားရေးတွင် လုံးပန်းရလွန်းသဖြင့် မြစ်စောင့်နတ်မင်းအား ပေးခဲ့သော ကတိကို မေ့နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၂ နှစ်မျှ ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့သော် သူသည် လှေများဖြင့် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် ထွက်လာစဉ် ပင်လယ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်ကာ ရပ်တန့် သွားသည်။ သူ၏ သင်္ဘောများမှာလည်း ရှေ့သို့သွား၍ မရတော့ပေ။ ပထမသော် လုလင်သည် ဘာဖြစ်မှန်း မသိပေ။ အတန်ကြာမှ နတ်မင်းအား ပေးခဲ့သော ကတိကို ချိုးဖောက်မိ၍ နတ်မင်း အမျက်ထွက်ကြောင်းကို သဘောပေါက်လာသည်။

သူသည် သင်္ဘောသားများအားခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ပြီးလျှင် နတ်မင်းကြီး ကျေနပ်စေရန်အတွက် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာမျိုးစုံကို သေတ္တာတွင်းသို့ ထည့်၍ မြစ်တွင်းသို့ ပစ်ချကြရန် စေခိုင်းသည်။ သင်္ဘောသားများလည်း သူ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာကြသည်။ သို့သော် လှိုင်းများက သေတ္တာကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည့်အတွက် သေတ္တာ သည် ရေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

လုလင်က “နတ်မင်းကြီးဟာ ရွှေ၊ ငွေတွေ မလိုချင်ဘူး။ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ အသက်ကိုပဲ လိုချင်ဟန် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း သစ်သားပြား တစ်ချပ်စီပေါ်မှာ မိမိရဲ့ နာမည်ကို ရေးပြီး ကိုယ်တိုင် ပစ်ချကြပါ။ ရေထဲကို နစ်သွားတဲ့ သစ်သားပြား ပိုင်ရှင်ဟာ စတေး ခံရမယ့် သူပဲ။ ဒါမှ သင်္ဘော ထွက်လို့ရမယ်” ဟု ပြောသည်။

သင်္ဘောသားများလည်း သူ့စကားအတိုင်း လိုက်နာကြသည်။ သို့သော် သူ့ အမည် ပါသော သစ်သားပြား တစ်ခုမှ လွဲပြီး မည်သည့် သစ်သားပြားမျှ ရေထဲသို့ မနစ်ပေ။ လုလင်

လည်း “ငါတော့ ရေထဲဆင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်” ဟု ဆိုကာ သူ၏ စောင်းကို ယူ၍ နတ်မင်းကြီး ရှိရာ ရေထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။

နတ်မင်းကြီးထံ ရောက်သော် နတ်မင်းကြီး အလွန် စိတ်ဆိုးနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ နတ်မင်းကြီးက “သင့်ကို ငါ ၁၂ နှစ်လုံးလုံး စောင့်ခဲ့ပေမဲ့ သင်က ကတိပျက်တယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ ငါ စိတ်ဆိုးပြေတဲ့အထိ စောင်းတီးပြရမယ်” ဟု ပြောသည်။

လုလင်သည် နတ်မင်းကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာသည်။ စောင်းတီးနေစဉ် သူ၏ စောင်းသံနှင့် အတူ နတ်မင်းကြီးသည် လိုက်၍ ကခုန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန် အတန်ကြာ သွားရာ နတ်မင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း မောပန်းလာသည်။ ခြေလှမ်းတို့လည်း နှေးကွေး လာသည်။

နတ်မင်းကြီး ကနေစဉ် မိဖုရားကြီးသည် လုလင်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး လေသံဖြင့် “ဘာကြောင့် စောင်းတီးပေးရတာလဲ သူငယ်ရယ်။ သူကရင် ပင်လယ်လှိုင်းတွေ မြင့်တက်လာပြီး လူတွေ အားလုံး ရေထဲမှာ နစ်ကုန်ကြမယ်။ ဆက်မတီးနဲ့၊ ရပ်လိုက်တော့” ဟု ပြောဆို သတိပေးသည်။

လုလင်သည် အလွန် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် အကြံရလာကာ စောင်းကြိုးများကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တေးသံရပ်သွားပြီး နတ်မင်းကြီးက အကျိုး အကြောင်းမေးရာ လုလင်က စောင်းကြိုးများ ပြတ်ကုန်ကြောင်း ပြောသည်။ နတ်မင်းကြီးလည်း ကျေနပ်လိုက်သည်။ သူက လုလင်အား ဆုအဖြစ် သတို့သမီးငယ် တစ်ယောက်ကို ပေးမည်ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက လုလင်အနီးသို့ ကပ်ကာ နတ်မင်းကြီးက သတို့သမီး ရွေးခိုင်းလျှင် ပဲထမနှင့် ဒုတိယ ပြသော အုပ်စုမှ မရွေးဘဲ နောက်ဆုံးပြသော အုပ်စုမှ နောက်ဘက်တွင် ကပ်နေသော အသားညိုသော မိန်းကလေးကို ရွေးရန် အကြံပေးသည်။ လုလင်လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ပြောသည်။

မကြာမီ နတ်မင်းကြီးသည် မင်းသမီးများကို တစ်အုပ်စုပြီး တစ်အုပ်စု ထုတ်ပြသည်။ လုလင်သည် မိဖုရားကြီး မှာသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးအုပ်စုမှ မင်းသမီးကို ရွေးလိုက်သည်။ နတ်မင်းကြီးလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လက်ထပ်ပေးသည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ အမြောက်အမြားကိုလည်း လက်ဖွဲ့လိုက်သည်။ သတို့သမီးငယ်သည် လုလင်အား ဂူထစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထို့နောက် အိပ်မေ့ချလိုက်ရာ လုလင်ပျိုလည်း အိပ်ပျော် သွားသည်။

လုလင်ပျို အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူသည် မူလက နေခဲ့သော မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ပြန်ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ့ခြေရင်းတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများ စုပုံနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့သော် သတို့သမီးငယ်ကိုမူ လုံးဝ မတွေ့ရပေ။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် ၁၂ နှစ် ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ လုလင်သည် သင်္ဘောများဖြင့် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကာ ပိုမို ချမ်းသာလာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ၏ ဇာတိမြို့သို့ သွားရောက်လိုစိတ် ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မြစ်စောင့်နတ်ထံ သွား၍ သူ၏ ဇာတိမြို့သို့ သွားခွင့်တောင်းသည်။ နတ်မင်းကလည်း ခွင့်ပြုသည်။ ထို့ပြင် နတ်မင်းက သူ၏ အစ်ကိုတော်သူ နတ်မင်းကြီးထံ သွားရောက်၍ ထပ်မံ ခွင့်တောင်းရန်လည်း မှာလိုက်သည်။ ထိုနတ်မင်းကြီးကလည်း သူ့အား ခွင့်ပြုသည်။ ထို့ပြင် ရွှေပိုက်ကွန်၊ ငွေပိုက်ကွန်၊ ပုလဲပိုက်ကွန်တို့ကိုလည်း လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။

လုလင်သည် သူ၏ မြို့သို့ ရောက်သော် မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ ဈေးထဲသို့ အရောက်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများ ပျက်စီးသဖြင့် စိတ်ညစ်ကာ ထိုင်မှိုင်နေသော ကုန်သည် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အကျိုးအကြောင်း သိရလျှင် ကုန်သည်ကို ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ပြား ထုတ်ပေးသည်။ ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားရာမှ လမ်းတွင် တွေ့သမျှ ဒုက္ခရောက်နေသူ ဘလေး၊ လူကြီး၊ အဘွားအို၊ အဘိုးအိုတို့ကို ရွှေဒင်္ဂါးများ အသီးသီးပေးသည်။ ဇနောင်ဆုံးတွင် သူထံ၌ ဘာမှ မကျန်တော့ပေ။ ထိုအခါကျမှ သူသည် အလွန်အားရ ကျေနပ်ကာ အိမ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

(ရုရှားပုံပြင်)

ထူးဆန်းသော ရေစင်

ရှေးအခါက ဂျပန်ပြည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် သစ်ခုတ်သမား ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦး ရှိသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အသက်အရွယ် အိုမင်းကြပြီဖြစ်ပြီး သူတို့တွင် သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ အဘိုးအိုသည် နေ့စဉ် တောထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း သွား၍ သစ် ခုတ်ရသည်။ အဘွားအိုမှာ အိမ်တွင် ရက်ကန်း ရက်ရသည်။

တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသည် တောတွင်းသို့ ထင်းခုတ်သွားရင်းမှ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ တောနက်ကြီး အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အဘိုးအိုသည် တောတွင်း၌ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေစဉ် တစ်နေရာတွင် အလွန် ထူးဆန်းသော ရေစင်တစ်ခု ဖြာထွက် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုရေစင်သည် အလွန်စင်ကြယ်ပြီး အလွန်လည်း အေးမြသည်။ အဘိုးအိုသည် နေကလည်းပူ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းသဖြင့် မောပန်းကာ ရေ အလွန် ဆာနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရေများကို ဦးထုပ်ဖြင့် ခံယူကာ အားရပါးရ သောက်သုံး သည်။ ထိုရေများကို သောက်လိုက်ရသည်နှင့် အဘိုးအိုသည် ခွန်အားသစ်များ တိုးပွားလာကာ အထူးပင် လန်းဆန်းလာသည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် စမ်းရေပေါက်ထဲတွင် အရိပ်ထင်နေသော မိမိ၏ ရုပ်သွင်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် အဘိုးအိုသည် အလွန် အံ့ဩသွားသည်။ အကြောင်းမှာ အရိပ်ထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော မျက်နှာမှာ သူ၏ မျက်နှာ မဟုတ်ဘဲ အခြားသူ တစ်ဦး၏ မျက်နှာ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ နုပျိုငယ်ရွယ်သော လူငယ်တစ်ဦး ၏ ရုပ်သွင် ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် အံ့ဩတကြီးဖြင့် သူ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ သူ ဦးခေါင်းတွင် မည်းမှောင်သန်စွမ်းသော ဆံပင်များ ထူထဲစွာ ပေါက်ရောက်နေကြောင်းကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း အရေးအကြောင်းများ ပျောက်ကာ ငယ်ရွယ် နုနယ်သော လူငယ်ကလေး တစ်ဦး၏ မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။

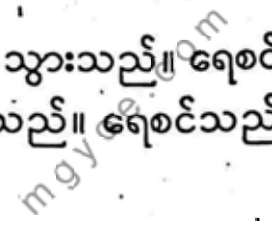
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း အားသစ်အင်သစ်များ ပေါ်ပေါက်ကာ အထူးပင် သန်စွမ်း ကြံ့ခိုင်နေကြောင်းကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရပြန်သည်။

အမှန်မှာ အဘိုးအိုသည် ထူးဆန်းသော ရေစင်ကို သောက်သုံးမိသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ငယ်ရွယ် နုပျိုကာ လူငယ်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး ထခုန်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့အိမ်သို့ ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သော် သူ့ဇနီးသည် သူ့အား လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပေ။ တခြား သူစိမ်းတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ကာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သူက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသော အခါတွင်မှ သူ ခင်ပွန်းသည်မှန်း သိတော့သည်။ သို့သော် အဘွားအိုသည် ရုတ်တရက် မယုံကြည်ပေ။ အဘိုးအိုက အတန်ကြာအောင် ရှင်းပြ သည့် အခါကျမှသာ သူ ခင်ပွန်းအစစ် ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်တော့သည်။

အဘိုးအိုသည် အဘွားအိုအား ရေစင်ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်ကာ သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ပြောကြားသည်။ အဘွားအိုသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် အဘွားအို က “မောင်ကတော့ နုပျိုလှပတဲ့ လူလင်ပျိုကလေး ဖြစ်သွားပြီမို့ ကျွန်မလို အဘွားအို တစ် ယောက်ကို ဘယ်မှာ ဆက်ပြီး ချစ်ခင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီရေစင်ကို အမြန်ဆုံး သွားသောက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကလေးကို ပစ်ထားပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတစ်ခါမှ မသွားခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရေစင်ကို သွားသောက်ပါရစေ။ မောင် ဒီက စောင့်နေပါ” ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အဘွားအိုသည် ရေစင်ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်အောင် သွားသည်။ ရေစင် ရှိရာသို့ ရောက်သော် သူသည် ဒူးထောက်ကာ အားရပါးရ သောက်သုံးသည်။ ရေစင်သည်

အလွန် အေးမြပြီး အရသာရှိလှသည့်အတွက် သူသည် အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ ဆက်ကာ ဆက်ကာ အချိန်အတော်ကြာအောင် သောက်နေမိတော့သည်။

အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သော အဘိုးအိုသည် မိန်းမလှကလေးအသွင်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာမည့် အဘွားအိုအား စောင့်မျှော်နေရှာသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ အဘွားအို ပြန်မလာသောအခါ သူသည် စိတ်ပူကာ အဘွားအို၏ နောက်သို့ လိုက်လာသည်။

ရေစင်ရှိရာသို့ ရောက်သော် သူသည် အဘွားအိုအား မတွေ့ရပေ။ အနီးရှိ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကလေး ငိုသံတစ်သံကိုသာ ကြားရသည်။ သူသည် လိုက်လံရှာဖွေရာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အဘွားအို ဝတ်ဆင်သွားခဲ့သော အဝတ်အစားများနှင့်အတူ ၆ လအရွယ် ကလေးငယ် တစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

အမှန်မှာ အဘွားအိုသည် ထူးဆန်းသော ရေစင်ကို အတိုင်းအဆထက် ကျော်လွန်ကာ ပိုမို သောက်မိသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကလေးဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုလည်း ကလေးငယ်အား ပွေချီကာ သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြန်သွားရလေတော့သည်။

(၇၂ပန်ပုံပြင်)

ထူးဆန်းသော မြေအိုးကြီး

ရှေးသရောအခါက တရုတ်ပြည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် လယ်သမား တစ်ဦး ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် သူ၏ လယ်ကွက်အတွင်းမှ ရွှံ့စေးများဖြင့် အလွန်ကြီးမားသော မြေအိုးကြီး တစ်လုံးကို ပြုလုပ်လေသည်။

မကြာမီ ထိုမြေအိုးကြီး ပြီးသွားသည်။ လယ်သမားသည် ထိုမြေအိုးကြီးကို ဆေးကြောရန် အတွက် သူ၏ အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားသည်။ အိမ်သို့ရောက်သော် ဇနီးသည်အား မြေအိုးကြီးကို ကောင်းစွာ ဆေးကြောပေးရန် ပြောသည်။ ဇနီးသည်လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဆိုကာ မြေအိုးကြီးကို စတင် ဆေးကြောသည်။ ဤသို့ ဆေးကြောပြီးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေအိုးကြီး တစ်ခုလုံးသည် စုတ်တံများဖြင့် ပြည့်သွားတော့သည်။ သူတို့သည် စုတ်တံများကို ကြိုးစား၍ အကြိမ်ကြိမ် ဖယ်သည်။ သို့သော် စုတ်တံများမှာ ပြန်၍ ပြည့်လာပြန်သည်။ စုတ်တံများမှာ များပြားလွန်းသဖြင့် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နောက်ဆုံးတွင် စုတ်တံများကို ဖယ်၍ မနိုင်တော့ပေ။ သူတို့သည် စုတ်တံများကို ရောင်းချရာ ငွေ အတော်အသင့် ရပြီး ချောင်ချောင်လည်လည် ဖြစ်လာကြသည်။

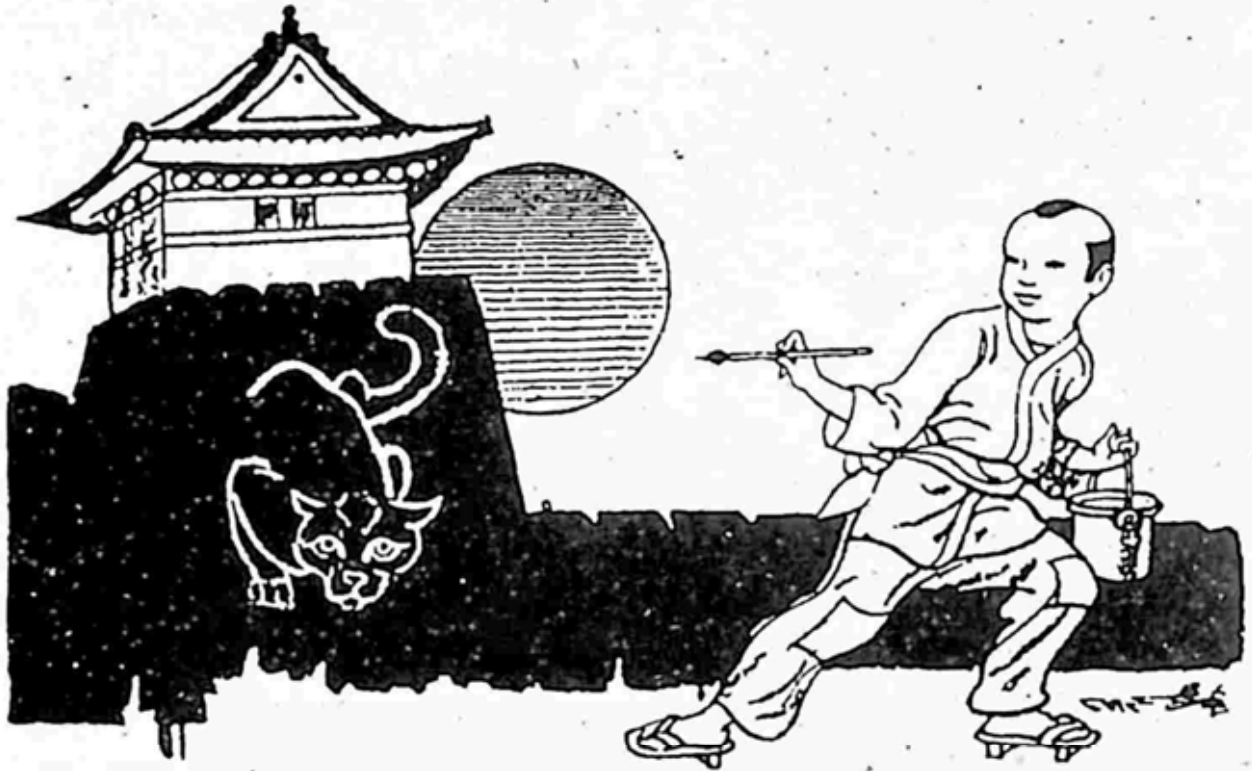
တစ်နေ့သော် ထိုမြေအိုးကြီး ထဲသို့ ငွေဒင်္ဂါး တစ်ပြား မတော်တဆ ကျသွားသည်။ ငွေဒင်္ဂါး ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုးထဲရှိ စုတ်တံများအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အိုးတစ်ခုလုံး ငွေဒင်္ဂါးများဖြင့် ပြည့်သွားလေတော့သည်။ သူတို့ မိသားစုသည် ငွေ အမြောက် အမြား ရရှိသဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝ လာကြသည်။ လယ်သမားတွင် အသက်အရွယ် အိုမင်းသော အလုပ်သမား အဘိုးအို တစ်ယောက် ရှိသည်။ အဘိုးအိုသည် အင်အား ချည်နဲ့ပြီး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ လယ်သမား ထိုအဘိုးအိုအား အသက်အရွယ်ကြီးရင့် သူဟူ၍ ရိုသေလေးစားရ ကောင်းမှန်း မသိ။ သနားညှာတာရ ကောင်းမှန်းလည်း မသိပေ။ သူသည် အဘိုးအိုအား အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းကာ အလုပ်များကို မညှာမတာ ခိုင်းစေသည်။ အဘိုးအိုကလည်း မညည်း မညူ လုပ်ကိုင် ပေးရှာသည်။ အဘိုးအို တဖြည်းဖြည်း အင်အား ချည်နဲ့ လာသော်လည်း သူက မမူ။ အလုပ်များကို ခိုင်းစေသည်။ အဘိုးအိုသည် အလုပ်လုပ်ရင်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်ကာ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာလာသောအခါ လယ်သမားက “အဘိုးအိုသည် ပျင်းရိသည်။ အလုပ် မလုပ်လို၍ လိမ်ညှာနေသည်” ဟု စွပ်စွဲသည်။

တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသည် အလုပ်လုပ်ရင်းမှ ရုတ်တရက် အားပြတ်ကာ မြေအိုးကြီး အတွင်းသို့ အရှိန် လွန်ကာ လဲကျသွားသည်။ အဘိုးအိုသည် ထိုနေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားရှာသည်။

အဘိုးအို သေဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေအိုးကြီး တစ်ခုလုံးတွင် အဘိုးအို၏ ရုပ်အလောင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်သွားတော့သည်။ လယ်သမားသည် အလောင်းကောင်များကို မြေအိုးကြီး အတွင်းမှ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ယူကာ သင်္ဂြိုဟ်ရသည်။ အလောင်းများမှာ များပြား လွန်းသဖြင့် သူသည် သင်္ဂြိုဟ်၍ မနိုင်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လာတော့သည်။ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် အဖြစ် သုံးရသဖြင့် သူ့တွင် ရှိသော ငွေများ အားလုံးမှာလည်း ကုန်သွားတော့သည်။ မြေအိုးကြီး မှာလည်း ကွဲသွားသဖြင့် သူသည် နောက်ထပ် ငွေများ ထပ်မံ၍ မရနိုင်တော့ဘဲ ယခင်က ကဲ့သို့ပင် ဆင်းရဲသား ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားလေတော့သည်။ ဤသည်မှာ လူကြီးသူမကို မရိုသေဘဲ စော်ကားမိသည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် ဆိုးကျိုး ခံစားရခြင်းပင်။

(တရုတ်ပုံပြင်)

အံ့ပွယ် ပန်းချီဆရာ

ရှေးသရောအခါ ဂျပန်ပြည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် သူဆင်းရဲ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးရှိသည်။ သူတို့တွင် သားသမီးများစွာ ရှိသည်။ သူတို့သည် အလွန် ဆင်းရဲကား သားသမီးများကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးကြရသည်။

သားသမီးများထဲတွင် အကြီးဆုံး သားသည် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ သူသည် ၁၄ နှစ်သား အရွယ်တွင် ဖခင်ကို ကောင်းစွာ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သည်။ သမီးကလေးများမှာလည်း လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ အရွယ်မှစ၍ မိခင်ကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

အငယ်ဆုံး သားမှာကား အခြား မောင်နှမများနှင့် မတူ။ အခြား ညီအစ်ကို မောင်နှမများထက် ပို၍ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ တော်လည်း တော်သည်။ သို့သော် သူသည် အခြားသူများကဲ့သို့ သန်မာထွားကျိုင်းခြင်း မရှိ။ ကိုယ်ခန္ဓာ သေးကွေး ကြုံလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် သူ့အား ဘုန်းကြီးဝတ်ပေးခြင်းက ပို၍ သင့်တော်မည်ဟု အများက ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြသည်။ သူ၏ မိဘများသည် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီး နောက် ထိုကိစ္စကို သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သားထွေးအား ရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးထံ သွားရောက် အပ်နှံကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည်

သူငယ်အား မေးခွန်းများ မေးသည်။ သူငယ်ကလည်း ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့အား ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံထားလိုက်လေသည်။ သင်္ကန်းဝတ်ရန်အတွက် စာများကိုလည်း ကျက်ခိုင်းသည်။

သူငယ်သည် အလွန် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ကျက်မှတ်ခိုင်းသမျှ စာအား လုံးကို လျင်မြန်စွာ ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း ရိုသေလေးစားသည်။ သူ့တွင် ပြောစရာ ဟူ၍ တစ်ချက်သာ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ပန်းချီဆွဲ ဝါသနာပါ၍ ကြောင်ရုပ်များ ရေးဆွဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အခြားအချိန်တွင် သာမက စာသင်ချိန်တွင်ပါ မရှောင် လစ်လျှင် လစ်သလို ကြောင်ရုပ်များကို ရေးဆွဲနေတတ်သည်။

သူသည် တစ်ဦးတည်း ရှိနေချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး၏ စာအုပ်များ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းရှိ နံရံများ၊ လိုက်ကာများ၊ ကျောင်းတိုင်များ စသည့်တို့တွင် ကြောင်ရုပ်များကို နေရာအနှံ့ ရေးဆွဲသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါ်ယူဆုံးမသော်လည်း မရပေ။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့် ပန်းချီပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးဟု ယူဆနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့အား မည်သို့မျှ ဆိုဆုံးမ မရတော့သည့်အတွက် အလွန် စိတ်ဆိုးလာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက “ မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီကျောင်းမှာ ဆက်မနေနဲ့တော့။ မင်းဟာ ဘုန်းကြီးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းက ထွက်သွားပေတော့။ မသွားခင်မှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မှာချင်တာကတော့ ညအခါမှာ ကြီးမားတဲ့ နေရာတွေကို ရှောင်ရှားပါ။ သေးငယ်တဲ့ နေရာမှာ နေပါဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကဲ... သွားပေတော့ ” ဟုဆိုကာ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

သူငယ်သည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကို နားမလည်ပေ။ သူသည် သူ၏ ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေရင်း အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားသည်။ သို့သော် အဖြေမထွက်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထပ်မံ မမေးရဲပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးကို ကန်တော့ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ထွက်ခွာလာရင်း ရှေ့အဖို့ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ သူသည် အိမ်သို့ ပြန်သွားပါကလည်း ဖခင်၏ အပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံရမည် ဖြစ်၍ ပြန်မသွားရဲပေ။ သူသည် ကြံရာ မရဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် အကြံရလာသည်။ ထိုရွာနှင့် ၁၂ - မိုင်အကွာရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းရှိသည်။ ထိုကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီး အများအပြားရှိသည်ဟု

လည်း သတင်းကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုကျောင်းကြီးသို့ သွားရောက် နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အမှန်မှာ ထိုကျောင်းကြီးထဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ မရှိပေ။ နတ်ဆိုးကြီး တစ်ပါးသာ ရှိသည်။ ထိုနတ်ဆိုးကြီးသည် ကျောင်းအတွင်း ရောက်လာသူများအား ဧရာမ ကြွက်ကြီး အယောင်ဆောင်ကာ ခြောက်လှန့်လေ့ရှိသည်။ သူ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ထိုကျောင်းကြီးထဲ တွင် မည်သူမျှ မနေရဲကြပေ။ အချို့ သတ္တိကောင်းသူများသည် နတ်ဆိုးကြီးကို နှိမ်နင်းရန် ကျောင်းကြီးထဲ၍ ညအိပ်၍ စောင့်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည်လည်း အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက် မလာနိုင်ကြတော့ပေ။ သူငယ်သည် ထိုအကြောင်းများကို လုံးဝ မသိပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဤကျောင်းကြီးသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာတွင်းသို့ သူငယ် ရောက်လာချိန်မှာ ညဉ့်နက်ချိန်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျနေကြ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်တွင်သာ မီးရောင် တလက်လက် မြင်ရ သည်။ ရွာသူ ရွာသားများကမူ ထိုမီးရောင်သည် မကောင်းဆိုးဝါးများက သူတို့ထံ လူအများ လာစေရန် မြှူဆွယ်သော မီးရောင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူငယ်ကလေးသည် ကျောင်း ကြီးသို့ ရောက်သော် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာသံမျှ မကြားရ။ သူသည် တံခါး ကို အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်သည်။ မည်သူမျှ လာမဖွင့်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်း၌ မီးအိမ်တစ်ခု လင်းနေသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။ မည်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးမျှ မရှိပေ။

သူသည် အတန်ကြာအောင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ပေါ်မလာပေ။ သူသည် ထိုင်နေရင်းမှ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ပင့်ကူအိမ်များ၊ ဖုန်များဖြင့် ကပ်ကာ ညစ်ပေ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူစိတ်ထဲတွင် ဤကျောင်း၌ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစရာ ကျောင်းသားမရှိဟု ထင်မိသည်။ သူသည် လျှောက် ကြည့်ရင်းမှ ကြီးမားသော ပိတ်ဖြူကားချပ်ကြီး တစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။ ဤတွင် သူသည် ပန်းချီ ဆွဲလိုစိတ် ပေါ်လာသည်။ သူ ယူဆောင်လာသည့် ပန်းချီဆွဲသော မင်များကို ယူကာ ကားချပ်ပေါ်တွင် ကြောင်ရုပ်များ ရေးဆွဲတော့သည်။ သူသည် ကြောင်ရုပ်ကြီးများကို မနားမနေ ရေးဆွဲနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း မောပန်းကာ အိပ်ငိုက်လာသည်။ သူသည် ကားချပ်ကြီး နံဘေး တွင် လှဲအိပ်မည်ဟု ကြံသည်။ ဤတွင် “ကြီးမားတဲ့ နေရာကို ရှောင်ပါ။ သေးငယ်တဲ့ နေရာမှာ နေပါ” ဆိုသော ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကို ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။ ဤ ကျောင်းကြီးသည် အလွန် ကြီးမား ကျယ်ဝန်းလှသည်။ သူသည် ဤနေရာတွင် တစ်ဦးတည်း

နေရန် မသင့်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ နေထိုင်ရန် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာတစ်ခုကို အလျင်အမြန် ရှာဖွေသည်။ ဤတွင် အံ့ဝက်တံခါးပါသော သေတ္တာတစ်လုံးကို သွားတွေ့သည်။ သူသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် သေတ္တာတွင်းသို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သော် ကျယ်လောင်သော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီး တစ်သံကို ကြားရသဖြင့် သူသည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။ သူသည် ကြောက်လန့်သဖြင့် အသက်ရှူ မှားမတတ် ဖြစ်လာသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း အတွင်းရှိ မီးများ ငြိမ်းသွားသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကို ဆက်လက် ကြားနေရသည်။ ရုတ်တရက် နားကွဲမတတ် အော်ဟစ်သံကြီး ကြားရပြီး ကျောင်းကြီး တစ်ခုလုံးမှာ သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။

အတန်ကြာသော် အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ သို့သော် သူငယ်ကလေးသည် ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲပေ။

အရုဏ်တက်၍ အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်အခါကျမှ သေတ္တာတွင်းမှ ထွက်ရဲသည်။ သူသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျောင်းကြီး၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြမ်းပြင်၏ အလယ်ကောင်တွင်ကား နွားငယ်တစ်ကောင် အရွယ်ခန့်ရှိသော ဧရာမကြွက်ကြီး တစ်ကောင်လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုကြွက်ကြီးကို မည်သူ သတ်သနည်းဟု လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် သူ ရေးဆွဲထားသော ကြောင်ရုပ် ပန်းချီကားကြီးမှ ကြောင်ရုပ်များ၏ ပါးစပ်တွင် နီရဲသော သွေးများဖြင့် စိုစွတ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကျမှ သူရေးဆွဲထားသော ကြောင်ရုပ်များ အသက်ဝင်ကာ ဧရာမကြွက်ကြီးကို ကိုက်သတ်လိုက်ကြောင်း သဘောပေါက် လာတော့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် “ဥ အခါမှာ ကြီးမားတဲ့ နေရာတွေကို ရှောင်ရှားပါ။ သေးငယ်တဲ့ နေရာမှာ နေပါ” ဆိုသော ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကိုလည်း အမှတ်ရလာသည်။ စင်စစ်သူသည် ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကို နားထောင်ခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ခြင်းပင်။

သူသည် ဘုန်းကြီးဝတ်ရန် မကြိုးစားတော့။ ပန်းချီပညာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူသည်။ မကြာမီပင် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်လာလေတော့သည်။

(ဂျပန်ပုံပြင်)

mg.yoe

စိန်ကုန်သည်နှင့် စိန်တု

တစ်ရံရောအခါ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဗန်ကောက်မြို့တွင် စိန်ကုန်သည် တစ်ဦးရှိသည်။ သူသည် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထူး ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မင်းညီမင်းသားများ အပါအဝင် သူ့ထံ၌ လုပ်ငန်းအပ်နှံ သူတိုင်းက သူ့အား လေးစားကြသည်။

- တစ်နေ့သော် စိန်ကုန်သည်ထံသို့ လူတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူက သူ့ထံတွင် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်ဆိုင်သော အလွန် အဖိုးတန်သည့် စိန်ကြီးတစ်လုံး ရှိကြောင်း၊ ထိုစိန်ကြီးကို ရောင်းလိုကြောင်း ပြောကြားသည်။

အမှန်စင်စစ်မှာ ထိုသူသည် လူလိမ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်မှာ လည်း အမှန် မဟုတ်ပေ။ သူသည် လမ်းသွားရင်း အလွန် ကြီးမားသော ဖန်တုံးကြီး တစ်ခုကို ကောက်ရခဲ့သည်။ ထိုဖန်တုံးကြီးကို သေသပ်ကောင်းမွန်စွာ ဖြတ်တောက်၍ အကွက် အမျိုးမျိုး ပေါ်အောင် သွေးလိုက်သောအခါ တကယ့် စိန်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် တူလာသည်။ စိန်ရွှေအကြောင်းကို နားမလည်သူများဆိုပါက တကယ့် စိန်အစစ်ဟုပင် ထင်ကြရသည်။ စိန်ကုန်သည်မှာမူ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူဖြစ်၍ အစစ်နှင့် အတုကို ခွဲခြားနိုင်ပေသည်။

ထိုလူလိမ်သည် ထိုစိန်တုကို ယူကာ စိန်ကုန်သည်ထံ လာရောင်းသည်။ စိန်ကုန်သည်သည် လူလိမ်အား စိန်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်ခွင့်ပြုရန် ပြောသည်။ လူလိမ်သည် သူ၏ စိန်တုံး အတုကြီးကို တကယ့် စိန်တုံးကြီးပမာ တရိတသေ ထုတ်ပေးသည်။

စိန်ကုန်သည်သည် ထိုစိန်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ အတန်ကြာသော် စိန်ကုန်သည်က “ပြောရမှာတော့ သိပ်ကို အားနာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါဟာ တကယ့် စိန်တုံးအစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဖန်တုံးကြီးပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လူလိမ်က “ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိဘတွေ ဘိုးစဉ်ဘောင် ဆက်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ စိန်တုံးကြီးဟာ အတုတဲ့လား။ မယုံနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ စိန်ကဲကျောက်ကဲခတ် အလွန်တော်တယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့တာ။ အခုတော့ အလကားပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

စိန်ကုန်သည်ကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ နောက်ဆုံးတွင် လူလိမ်က “ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားကို ဒီစိန်တုံး ဝယ်ဖို့ မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီစိန်ကို ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ ရောင်းဖို့ သင့် ထံမှာ အပ်ထားခဲ့ပါရစေ။ ဝယ်ချင်တဲ့သူ ရှိရင် ရောင်းပေးပါ” ဟု ပြောသည်။

စိန်ကုန်သည်လည်း ငြင်းဆန်၍ မရသည့်အတွက် စိန်တုံးကြီးကို လက်ခံထားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ရောင်းရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ပေ။ သူက “ဘယ်လောက်ရရင် ရောင်းမလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ လူလိမ်က “အနည်းဆုံး ငွေဒင်္ဂါး ၈၀၀ ရရင် ရောင်းမယ်” ဟု ပြောကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

စိန်ကုန်သည်သည် စိန်တုံးကြီးကို သူ့ထံတွင် သိမ်းဆည်းထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၃ လမျှ ကျော်လွန် သွားခဲ့သည်။ တစ်နေ့သော် သူ့ထံ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုသူက မိမိသည် မြောက်ပိုင်းနယ် တစ်နယ်မှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ မြို့စားကြီးက သူ့သမီးအတွက် စိန်ဝယ်ရန် စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

စိန်ကုန်သည်သည် ဗန်ကောက်မြို့တွင် ထင်ရှားသော စိန်ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် စိန်အမျိုးမျိုး ရှိသည်ကို ထုတ်ပြသည်။ အရာရှိသည် ထိုစိန်များကို တစ်လုံးချင်း ကြည့်သည်။ သို့သော် လုံးဝ စိတ်ကြိုက်မတွေ့။ သူက “အခြားစိန်များ ရှိပါသေးသလော” ဟု မေးသည်။ ဤတွင် စိန်ကုန်သည်ကြီးသည် သူ့ထံတွင် အပ်ထားသော စိန်တုကြီးကို သွား၍ သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက “မိမိ ထံတွင် လူတစ်ဦးက ရောင်းချရန် အပ်ထားသော

စိန်တစ်လုံးရှိကြောင်း ကြည့်လိုက ကြည့်နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် ထိုစိန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘာမှ တာဝန်မယူကြောင်း” ပြောပြသည်။

အရာရှိက “ကောင်းပါပြီ၊ ကြည့်ပါရစေ” ဟု ဆို၍ တောင်းဆိုသည်။ စိန်ကုန်သည်လည်း စိန်အတုကြီးကို ထုတ်ပြသည်။ အရာရှိက သံဘောကျသွားသည်။ ဈေးမည်မျှ ရှိကြောင်း မေးသည်။ ဤတွင် စိန်ကုန်သည် လောဘ တက်သွားသည်။ သူ့အား ပိုင်ရှင်က ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း စိန်တန်ဖိုးကို ငွေဒင်္ဂါး ရှစ်ရာဟု ပြောလျှင် ပွဲခအဖြစ် မိမိငွေ အနည်းငယ်သာ ရမည်။ တန်ဖိုးကို ၂ ဆ တိုးကာ ငွေဒင်္ဂါး တစ်ထောင်ခြောက်ရာဟု ပြောလိုက်လျှင် မိမိငွေရှစ်ရာ ပိုရမည်။ ထို့ကြောင့် စိန်တန်ဖိုးကို ငွေဒင်္ဂါးတစ်ထောင်ခြောက်ရာပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အရာရှိက “ကောင်းပြီ၊ ဒီစိန်ကို ကျုပ် ဝယ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ်မှာ ငွေတစ်ထောင် ခြောက်ရာ ပါမလာဘူး။ ငွေလေးရာပဲ ပါလာတယ်။ စိန်ဖိုးငွေ လေးရာကို စရန်အဖြစ် ပေးထားခဲ့ မယ်။ မြို့စားကြီးထံ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီးရင် ၇ ရက်အတွင်းမှာ ကျန်ငွေကို လာချေမယ်။ ဒီတော့မှ စိန်ကိုလည်း ယူပါမယ်။ ၇ ရက် မပြည့်မချင်း ဒီပစ္စည်းကို တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ၇ ရက်ကျော်လို့မှ ကျုပ်ပြန်မလာရင် စရန်ပေးထားတဲ့ ငွေလေးရာကို ခင်ဗျားပဲ အပိုင်ယူပေတော့။ အကယ်၍ ၇ ရက်အတွင်းမှာ ကျုပ်ပြန်လာလို့ စိန်ကို တခြားတစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပေးထားတဲ့ စရန်ငွေကို ပြန်ပေးရ မယ်” ဟု ပြောသည်။ စိန်ကုန်သည်လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ကတိပြုသည်။ အရာရှိလည်း စရန်ငွေ ၄၀၀ ကို ပေးကာ ပြန်သွားသည်။

၇ ရက်ခန့် ကြာသော် စိန်တုံးကြီး အပ်ခဲ့သော ပိုင်ရှင် ရောက်လာသည်။ သူက မိမိ၏ စိန်တုံးကြီး ရောင်းရမရ သိလိုကြောင်း ပြောသည်။ စိန်ကုန်သည်လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြော ပေ။

ဤတွင် စိန်တုံးပိုင်ရှင် လူလိမ်က “တောင်ပိုင်းမြို့နယ်က ကုန်သည် တစ်ဦးဟာ စိန်ဝယ် ဖို့ ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ စိန်တုံးကြီး မရောင်းရသေးရင် ပြန်ယူသွားပြီး သူ့ကို သွားပြချင်ပါတယ်။ ပြန်ပေးလိုက်ပါ” ဟု ပြောသည်။

စိန်ကုန်သည်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် စိန်တုံးကို သတ်မှတ်ဈေး ထက် နှစ်ဆ အမြတ်တင် ရောင်းချလိုက်ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြော၍လည်း မဖြစ်။ ထိုစိန်တုံးကို ယခုပြန်ပေးလိုက်ပါလျှင်လည်း ငွေရှစ်ရာ လက်လွတ်သွားတော့မည်။ သူသည် အမျိုးမျိုးအကြံအိုက်နေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။ ထိုအကြံမှာ စိန်တုံးကို စိန်ပိုင်ရှင်ထံမှ ငွေရှစ်ရာဖြင့် ဝယ်ယူလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက “ခင်ဗျားရဲ့ စိန်ကြီးကို ပထမတုန်းကတော့ သိပ်ပြီး တန်ဖိုး မထားမိပါဘူး။ အခု သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့မှ လိုချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစိန်ကို ကျုပ်ကို ရောင်းပါ” ဟု ပြောသည်။

စိန်ပိုင်ရှင် လူလိမ်က “ဒါနဲ့ အလျင်က ခင်ဗျားပြောတော့ ဒီစိန်က အတူကြီးဆို။ ခုတော့ ဘယ်လို ဖြစ်ပြန်တာလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။

စိန်ကုန်သည်သည် ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ စိန်တုံးကြီးကို ငွေ ၈၀၀ ပေးကာ ဝယ်လိုက်သည်။ စိန်ပိုင်ရှင် လူလိမ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ငွေများကို ယူကာ ပြန်သွားသည်။ မပြန်မီတွင် လူလိမ်က “ကျုပ်ဆီက ဖန်တုံးကို ငွေရှစ်ရာပေးပြီး ဝယ်လိုက်တဲ့ အတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသေးလား” ဟု ဆိုလိုက်သေးသည်။

စိန်ကုန်သည်က “ကျေနပ်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စိန်ကုန်သည်သည် “နောက် ၅ ရက်ကြာပါက စိန်ဖိုးအတွက် ကျန်ငွေများထပ်ရတော့မည်” ဟု တွေးကာ ဝမ်းသာနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၇ ရက်စေ့သွားသည်။ ချိန်းဆိုထားသော အရာရှိသည် ပေါ်မလာပေ။ ၈-ရက်မြောက် နေ့တွင်လည်း ထိုသူပေါ်မလာ။ ဤသို့ဖြင့် ၁၀ ရက်တိုင်သွားသည်။ အရာရှိကား လုံးဝ ရောက်မလာ။ စိန်ကုန်သည်သည် ထိုအခါကျမှ မိမိ အလိမ်ခံရမှန်း သိသွားတော့သည်။ စင်စစ် လူလိမ်က အကွက်ဆင်ကာ သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် လောဘ တတ်ကာ မမှန်မကန် ပြုခဲ့သဖြင့် လူလိမ်၏ တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းကို ခံရပေသည်။ သူသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောဝံ့။ ငွေလေးရာ ဆုံးရှုံးရသည့်အပြင် အရှက်ကြီးစွာ ရသွားလေသည်။ နောင်တကြီးစွာလည်း ရသွားလေသည်။

(ထိုင်းပုံပြင်)

လာမောင်မယ်ကမ္ဘာပုံပြင်များ(ဒုတိယတွဲ)

နမိရင်းက အလွန် ချစ်ခင်သွားမိတော့သည်။ ထိုနေ့ည အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် သူ၏
 ဘာများအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ မိန်းကလေးကို သွားရောက် တောင်းရမ်းပေးရန်
 ပူးဆာသည်။ သူ၏ မိဘများသည် ပထမတွင် မယုံကြည်ကြပေ။ သို့သော် သူက အကြိမ်ကြိမ်
 ယင် အသနားခံသည့် အတွက် နောက်ဆုံးတွင် မိန်းမပျိုကလေးကို သွားရောက် တောင်းရမ်းပေး
 ရန် သဘောတူလိုက် ကြသည်။

သူ၏ မိဘများသည် အောင်သွယ်ကောင်း တစ်ယောက်ကို ရှာ၍ ထိုကိစ္စကို စီမံကြ
 သည်။ မကြာမီပင် သူတို့သည် အိမ်နီးချင်းများအား အသိသက်သေအဖြစ် ခေါ်ဆောင်ကာ
 လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများနှင့်အတူ မိန်းမပျိုလေးကို သွားရောက် တောင်းရမ်းကြသည်။ မိန်းမပျို
 လေး၏ မိဘများကလည်း သဘောတူ လက်ခံကြသည်။

အောင်သွယ်က လုလင်ပျိုအား “မိန်းကလေးဟာ ချမ်းသာပြီး သိပ်ကို လှတယ်။ ဒါပေမဲ့
 သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်လောက် သိထားသလဲ။ ဒီအချက်ကို သေချာသိပြီးမှ မင်္ဂလာကိစ္စကို
 စီမံသင့်တယ်။ မလောသင့်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

လုလင်က “အို... ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ သူ ဘယ်လောက်လှတယ်
 ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်” ဟု ပြောကာ စကားဖြတ်လိုက်သည်။ မိန်းမပျို၏
 မျက်ခုံးမွေးမှာ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိနေကြောင်း အောင်သွယ်တော်က ဆက်ပြောမည့် စကားကို
 သူသည် လုံးဝ နားမထောင်ပေ။

ရက်များ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲနေ့သို့
 ရောက်လာသည်။ သတို့သမီး၏ မိဘများနှင့်ဆိုင်သော ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ
 မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများ လက်ဖွဲ့သော ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သို့သော် မိန်းမပျိုလေးမှာ
 မပျော်ရွှင်နိုင်ရှာပေ။ သူ့ခင်ပွန်းသည် သူ့မျက်ခုံးမှ အနာရွတ်ကို မြင်ဟန်မတူ။ ယင်းကိုမြင်လျှင်
 စိတ်ပျက်ကာ သူ့အား ပစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေရှာသည်။

သူ၏ မိခင်က “ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အောင်သွယ်တော်က သမီးရဲက မျက်ခုံး
 အကြောင်းကို ပြောထားပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ သူ ကျေနပ်လို့သာ အခုလို လက်ထပ်တင်
 ဖြစ်မှာပါ” ဟု နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

သို့သော် မိန်းမပျိုလေးမှာ မပျော်ရွှင်နိုင်ရှာပေ။ ထိုခေတ်တွင် သူတို့ ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံ
 လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲတွင် မျက်နှာကို လူမမြင်အောင် ဇာပဝါပါးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားကြရသ
 သို့ဖြစ်ပါ၍ ဇာပဝါပါးကို ဖယ်လိုက်ချိန်တွင် အမာရွတ်ကို လုလင်ပျို မြင်တွေ့သွားမ

မိန်းမပျိုသည် စိုးရိမ်နေရှာသည်။ လုလင်ပျိုကမူ ဘာမှ မသိရှာ။ ရယ်မော ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်သာ ဧည့်သည်များကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေသည်။

မကြာမီ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွား၍ ဧည့်သည်များ အိမ်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ ထိုအခါ သတို့သားသည် သတို့သမီး၏ မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသော ဇာပဝါပါးကို ဖယ်လိုက်သည်။ သတို့သမီး၏ မျက်ခုံးမွှေး တစ်ဖက်မှာ တစ်နေရာတွင် ပြတ်တောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အလွန် အံ့ဩသွားသည်။

သတို့သမီးသည် သူ့ခင်ပွန်း အံ့ဩနေသည်ကို ကြည့်ကာ “အံ့ဩနေသလား မောင်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မျက်ခုံးမွှေး အကြောင်းကို အောင်သွယ်တော်က ဘာမှ ပြောမပြဘူးလား။ ကျွန်မ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ဒဏ်ရာရခဲ့လို့ ခုံလို ဖြစ်ရတာပါ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေနဲ့ အတူ တခြားမြို့တစ်မြို့ကို လိုက်သွားပါတယ်။ အဲဒီက ခြံထဲမှာ ကစားနေတုန်း ခြံထဲမှာ ရှိတဲ့ သူငယ်လေး တစ်ယောက်က ခဲတစ်လုံးနဲ့ ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မကို တမင်ပေါက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မတော်တဆ ထိမိတာပါ။ အဲဒီ ခဲတစ်လုံးဟာ ကျွန်မရဲ့ မျက်ခုံးကို လာမှန်တယ်။ အဲဒီ ဒဏ်ရာကြောင့် အနာကျက်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီ နေရာမှာ မျက်ခုံးမွှေး ပြန်မပေါက်တော့ဘူး။ ခုလိုပဲ အရုပ်ဆိုးသွားရပါတော့တယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်မ အထူး တောင်းပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ပြောပြသည်။

လုလင်ပျိုက “နေပါဦး နှမရယ်၊ အဲဒီ ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့ သူငယ်လေးရဲ့ နာမည်ကို မသိဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုက “မသိပါဘူး။ သူလည်း ကျွန်မလိုပဲ ခဏလာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

လုလင်ပျိုက “ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပန်းခြံဟာ ပီကင်းမြို့က လီမိသားစုရဲ့ ပန်းခြံ မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေးသည် တအံ့တဩဖြင့် “ဟုတ်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ မောင် ဘယ်လို လုပ်သိသလဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုလင်ပျိုက “သိဆို အဲဒီသူငယ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ပဲ၊ မောင်ပစ်လိုက်တဲ့ ခဲလုံးကြောင့် လီမိသားစုရဲ့ ခြံထဲမှာ ကစားနေတဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ရဲ့ နဖူးကို ထိသွားတယ်လို့ မိဘတွေက ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိဘူး။ အခုတော့ နဖူးစာရွာလည် ဆိုတာလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံကြရပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ နှမရဲ့ ပျက်စီးသွားတဲ့ မျက်ခုံးအတွက်ကိုလည်း ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေးပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်

မင်္ဂလာမောင်မယ်ကမ္ဘာပုံပြင်များ (ဒုတိယတွဲ)

သည်။ ထို့နောက် သူသည် အကောင်ဆုံး မင်္ဂလာမောင်မယ်နှင့် အသေးငယ်ဆုံး စုတ်တံတစ်ခုကို ယူကာ မိန်းမပျို၏ ပြတ်တောက်နေသော မျက်ခုံးနေရာတွင် အစားထိုး ရေးဆွဲပေးသည်။ သူ ရေးဆွဲပေးသော မျက်ခုံးမှာ အလွန်လှပြီး မိုးမခရွက်ကလေးနှင့် တူသည်။ ဤမျက်ခုံးမျိုးကို အခြား မည်သူမျှ တူပိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လုလင်ပျိုသည် သူ့ဇနီးအား နံနက်တိုင်း မျက်ခုံးမွေး ရေးဆွဲပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အသက်ထက်ဆုံး ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းနေ ထိုင်သွားကြလေသည်။

(တရုတ်ပုံပြင်)

နွားထီး၏ နို့ရည်

တစ်ရံရောအခါ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဘုရင်တစ်ပါးရှိသည်။ တစ်နေ့သော် ထိုဘုရင်သည် မကျန်းမမာဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ သမားတော်ကြီးကို အလျင်အမြန်ခေါ်၍ ပြသသည်။ သမားတော်ကြီးက “ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဝေဒနာအတွက် ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဆေးကောင်းတစ်လက် ရှိပါတယ်။ ဒီဆေးကို သောက်လိုက်ရင် ချက်ချင်း ပျောက်သွားမှာပါ။ ဒီဆေးကို နွားထီးရဲ့ နို့ရည်နဲ့ ရောစပ်ပြီး သောက်ရပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သမားတော်ကြီးသည် ပုလင်းကလေး တစ်လုံးကို ဘုရင့်အား ထုတ်ပေးသည်။ ဘုရင်သည် နွားထီး၏ နို့ရည်ကို မကြားဖူးသည့်အတွက် အလွန် အံ့ဩနေသည်။ “မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်” ဟု ဘုရင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက “မမှားပါဘူး၊ အမတ်ကြီးကိုသာ ဒီပစ္စည်းရအောင် ရှာခိုင်းပါ။ အမတ်ကြီး အမြော်အမြင်နဲ့ သိပ်ပြည့်စုံတော့ သူ့ ရအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှန်မှာ သမားတော်ကြီးသည် အမတ်ကြီးအား အမှုကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မုန်းတီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီး ဒုက္ခရောက်စေရန် အကောက်ကြံခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီး ပြန်သွားသည်နှင့် ဘုရင်သည် အမတ်ကြီးအား ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ အမတ်ကြီးသည် ဘုရင်၏ စကားကို ကြားသောအခါ သမားတော်ကြီးက သူ့အား အကောက်ကြံမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီးက “မှန်လှပါ။ နွားထီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နို့ရည်ထွက်နိုင်ပါလဲ ဘုရား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဘုရင်သည် ဉာဏ်အမြော်အမြင် နည်းရကာ အမတ်ကြီး၏ စကားကို လက်မခံပေ။ သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် “ဒါတွေ ငါမသိဘူး။ နွားမရဲ့ နို့ရည်ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား ဘယ်တိရစ္ဆာန်အမရဲ့ နို့ရည်ဖြစ်ဖြစ် ငါအတွက် အသုံးမဝင်ဘူး။ နွားထီးရဲ့ နို့ရည်ကသာ အသုံးဝင်တယ်လို့ သမားတော်ကြီးက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် နွားထီးရဲ့ နို့ရည်ကိုသာ ရအောင် ခုချက်ချင်း သွားရှာချေ” ဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်သည်။

အမတ်ကြီးလည်း မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ပေ။ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက် ချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ရောက်၍ ထမင်း စားသောက်ပြီးသောအခါ အမတ်ကြီးသည် နွားထီး၏ နို့ရည်ကို မည်သို့ ရအောင် ရှာဖွေရမည်ဟု စဉ်းစားနေသည်။ အမတ်ကြီး၏ သမီးပျိုသည် ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အကျိုးအကြောင်း မေးသည်။

အမတ်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ စိတ်မချမ်းသာမည်စိုး၍ ပုထမတွင် အကျိုးအကြောင်းကို လုံးဝ မပြောပေ။ သို့သော် သမီးဖြစ်သူက အကြိမ်ကြိမ် မေးမြန်းသည့် အတွက် နောက်ဆုံးတွင် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။

သမီးဖြစ်သူသည် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရလျှင် “ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေ၊ ဒီကိစ္စ သမီးတာဝန် ထားလိုက်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သော် အမတ်ကြီး၏ သမီးပျိုသည် အဝတ်ဟောင်း အချို့ကို ယူကာ ဘုရင်၏ နန်းတော်အနီးရှိ မြစ်ကမ်းစပ်သို့ သွားသည်။ ရောက်လျှင် ဘုရင်၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် အောက်တည့်တည့် ကျရောက်သော နေရာကို ရွေးချယ်မှတ်သားသည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့ည သန်းခေါင် လူခြေတိတ်ချိန်သို့ ရောက်လျှင်

အမတ်ကြီး၏ သမီးသည် ထိုနေရာသို့ သွားကာ အဝတ်များကို စတင် လျှော်ဖွပ်သည်။ သူသည် အဝတ်များကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်ကာ လျှော်ဖွပ်ရာ အသံများ ဆူညံနေသည်။ ဘုရင်သည် ထိုအသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူသည် စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် အဝတ်လျှော်သူအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မင်းချင်းတို့လည်း ဘုရင်အား အိပ်ရေးပျက်အောင် လုပ်သူကို ရှာဖွေရာ မြစ်ကမ်းအနီးတွင် အဝတ်လျှော်နေသော မိန်းမပျိုကို တွေ့ကြသည်။ သူတို့သည် မိန်းမပျိုအား စစ်မေးရာ မိန်းမပျိုကလည်း သူတို့ မေးသံမျှကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေဆိုသည်။

“သင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အဝတ်လျှော်နေတာပါ”

“ဒီအချိန်ဟာ အဝတ်လျှော်ရမယ့် အချိန် မဟုတ်ဘဲ၊ သင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါ၊ လူသား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ”

“သင် ဘယ်သူ သမီးလဲ”

“သင့် ဖခင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ အမေရဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်ပါတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် မင်းချင်းသည် “သင်ဟာ သိပ်ကို ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သင့်ကို ဘုရင်ထံ ပို့ရမယ်။ ဘုရင်ကို သင် ဘယ်လို လှည့်ဖြားဦးမယ် ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့” ဟု ဆိုပြီး မိန်းမပျိုကို ဘုရင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပို့လိုက်သည်။

ဘုရင်သည် အကျိုးအကြောင်းကို သိရလျှင် မိန်းမပျိုအား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် “သင် ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ နန်းတော်ရဲ့ ပြတင်းပေါက် အောက်ဘက်မှာ ဘာကြောင့် အဝတ် လာလျှော်ရ တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

အမတ်ကြီး၏ သမီးသည် ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာဖြင့် “မှန်လှပါ အရှင်၊ ကျွန်တော် မျိုးမဟာ ညဘက်မှာ အဝတ်မလျှော်ရင် မဖြစ်လိုပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ဖခင်ဟာ ဒီနေ့ နေ့လယ်က သားယောက်ျားလေး တစ်ဦး မွေးဖွားပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဒီကိစ္စကြောင့် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကလေးအတွက် လျှော်ပြီးသား အနီး မရှိတော့လို့ အခုလို ညအချိန် မတော်မှာ အဝတ်လျှော်မိတာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ” ဟု ပြန်လည် ပြောဆိုသည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရင်သည် အံ့ဩတကြီးဖြင့် “ဘာပြောတယ်၊ သင်ဟာ ငါ့ကို အရူးလုပ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သင် ရူးနေလား၊ သင့်ဖခင် ယောက်ျားကြီးက ကလေး မွေးတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမတ်ကြီး၏ သမီးက “မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမလည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတလော ဒီတိုင်းပြည်မှာ ထူးဆန်းတာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘုရင်က “ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

အမတ်ကြီး၏ သမီးက “မှန်လှပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်က လူတစ်ယောက်ကို နွားထီးရဲ့နို့ရည် ရှာခိုင်းတယ်ဆိုရင် ယောက်ျားက ကလေးမွေးဖွားတယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဘုရင်သည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူသည် အမတ်ကြီးသမီးအား “အမတ်ကြီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်သလား” ဟု ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက အမတ်ကြီး၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားသည်။

ဘုရင်သည် စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် မိန်းမပျို၏ ရဲရင့်ပုံနှင့် ပညာဉာဏ်ကြီးပုံကို အလွန် သဘောကျသွားသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုအား “နွားထီးရဲ့ နို့ရည်ကို ဘုရင် ရသွားပြီ။ အဲဒီ နို့ရည်ကို သင့်ဖခင် မွေးဖွားတဲ့ ကလေးအတွက် ဘုရင်က ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောချေ” ဟု မှာလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက “မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ဖခင်က ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အထောက်အထား တစ်ခုခု ပေးလိုက်ပါ” ဟု ပြောသည်။

ဘုရင်လည်း အလွန် ကောင်းမွန် သန့်ရှင်းသော စာရေးစက္ကူ တစ်ရွက်ကိုယူကာ “အမတ်ကြီး၏သမီးနှင့် ပေးလိုက်သော နွားထီး၏ နို့ရည်ကို ကောင်းစွာ ရရှိပါသည်” ဟု ရေးသားကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးသည် ဘုရင်၏ ပေးစာကို မြင်လျှင် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ ထိုနေ့မှ စ၍ သူသည် မဟုတ်တရား မပြုဝံ့တော့ပေ။ လူနာများကို သူ့တွင်ရှိသော ဆေးများဖြင့်သာ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးတော့သည်။

(အိန္ဒိယပုံပြင်)

လောဘကြီးသူ

တစ်ရံရောအခါက တစ်အိမ်ထဲတွင် အတူတကွ နေထိုင်ကြသော ညီအစ်ကို နှစ်ဦးရှိသည်။ သူတို့သည် ညီအစ်ကို ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ထားချင်း မတူကြ။ အစ်ကို ဖြစ်သူသည် လောဘကြီးသည်။ ညီငယ်မှာ ရိုးသားသည်။

တစ်ခုသော နွေရာသီသို့ ရောက်၍ စိုက်ပျိုးချိန်တန်သော် သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် အများနည်းတူပင် ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရန် ပြင်ဆင်သည်။ သို့သော် ညီငယ်တွင် စိုက်ပျိုးရန် မျိုးစေ့များ မရှိပေ။ သူသည် အစ်ကိုဖြစ်သူထံ သွားကာ သူ့အား စိုက်ပျိုးရန် မျိုးစေ့အနည်းငယ် ပေးပါရန် တောင်းခံသည်။ အစ်ကိုသည် သူ့ဇနီးအား ညီငယ်ကို မျိုးစေ့အချို့ ပေးရန် ပြောသည်။ အစ်ကို၏ ဇနီးသည် မတ်တော်မောင် အပေါ်တွင် မလိုမုန်းထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မျိုးစေ့များမှ အပင် မပေါက်အောင် ကြံစည်သည်။ သူသည် မျိုးစေ့များကို အိုးကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ထည့်ကာ လှော်ပြီးမှ ညီငယ်အား ပေးလိုက်သည်။

ညီငယ်သည် အဖြစ်မှန်ကို မသိရကား မျိုးစေ့များကို ကြိုးစား စိုက်ပျိုးသည်။ သို့သော် ဘာပင်မှ ပေါက်မလာပေ။ ကံအားလျော်စွာပင် ထိုအထဲမှ မျိုးစေ့ တစ်စေ့သည်သာ အိုးထဲသို့ ထည့်လှော်စဉ်က ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအစေ့မှသာ အပင်တစ်ပင် ပေါက်လာသည်။

ညီငယ်သည် ထိုအပင်ကို ကြိုးစား၍ စိုက်ပျိုးသည်။ ရေမှန်မှန် လောင်းပေးသည်။ ကာလအတန်ကြာသော် ထိုအပင်သည် အလွန်ကြီးမားသော အပင်ကြီး တစ်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအပင်မှ အနှံ့ကြီး တစ်ခုသည် အလွန် ကြီးမားလာကာ အမိုးကြီး တစ်ခုပမာ ရှိလာသည်။ သူ၏ အရွယ်မှာ ကြီးလွန်း၍ မြေကိုပင် အုပ်မိုးသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ ကောက်ပင်များ ရင့်မှည့်ကာ ရိတ်သိမ်းရန် အချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ ညီငယ်သည် သူ စိုက်ပျိုးထားသော အပင်ကို ပုဆိန် တစ်လက်ဖြင့် ခုတ်လှဲကာ ရိတ်သိမ်းရသည်။ အပင်ကြီး လဲကျပြီးနောက် မကြာမီပင် အလွန် ကြီးမားသော ငှက်ဆင်ကြီး တစ်ကောင်သည် လယ်ကွင်းရှိရာသို့ ထိုးဆင်းလာပြီး အပင်ကြီးကို ကိုက်ချီကာ အဝေးသို့ ပျံတက်သွားတော့သည်။

ညီငယ်သည် ငှက်ဆင်ကြီးနောက်သို့ တစ်အားကုန် ပြေးလိုက်သည်။ သူသည် ဤသို့ လိုက်ရင်းမှ မကြာမီ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဤတွင် ငှက်ဆင်ကြီးသည် ညီငယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ လူသား၏ အသံမျိုးဖြင့် “ကျွန်ုပ် နောက်ကို လိုက်ဖို့ မကြိုးစားချင်ပါနဲ့၊ ဒီအပင်ဟာ ဘယ်လောက်များ အဖိုးတန်လို့လဲ၊ ပင်လယ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အဲဒီနေရာ အရောက် ခေါ်သွားပါ့မယ်။ ရောက်တဲ့အခါ သင်ကြိုက်သလောက် ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို ကောက်နှံဖိုးအဖြစ် ယူပါ။ ဒါဆို သင် ချမ်းသာကြွယ်ဝ လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

ညီငယ်သည် အလွန်အံ့ဩနေသည်။ ထိုနောက် သူသည် မရဲတရဲဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ငှက်ဆင်ကြီးသည် သူ့အား မျက်စိမှိတ်၍ လိုက်ပါရန် ပြောသည်။ ညီငယ်သည် ငှက်ဆင်ကြီး၏ စကားအတိုင်း နာခံကာ လိုက်ပါလာသည်။ သူ့နားထဲတွင် လေတိုးသံများ ကြားရပြီး အောက်ဘက်မှလည်း ရေလှိုင်းရိုက်ခတ်သံများကို ကြားနေရသည်။ အတန်ကြာသော် ငှက်ဆင်ကြီးသည် ကျောက်တောင်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်နားလိုက်သည်။ သူသည် “ကဲ ရောက်ပြီ၊ မျက်စိ ဖွင့်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ညီငယ်သည် မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် ပြောင်လက်နေသော အရာဝတ္ထုများစွာကို တွေ့ရသည်။ သူသည် လောဘကြီးသူ မဟုတ်ရကား စပါးနှံဖိုးအဖြစ် သေးငယ်သော ရွှေစလေး အနည်းငယ်ခန့်ကိုသာ ယူပြီး သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ငှက်ဆင်ကြီးက “အသင် တော်ပြီလား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ညီငယ်က “တော်ပါပြီ” ဟု ဖြေသည်။

ငှက်ဆင်ကြီးက “တော်ပါပေတယ်။ သင်က လောဘမကြီးတတ်ပဲကိုး” ဟု ဆိုကာ သူ့အား ကျောပေါ်တွင်တင်၍ အိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ညီငယ်သည် ငှက်ဆင်ကြီးထံမှ ရခဲ့သော ရွှေစများကို ထုခွဲရောင်းချရာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ လာသည်။ သူသည် အိမ်တစ်အိမ်ဝယ်ကာ သီးခြား နေထိုင်လေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ညီငယ်ကို ကြည့်ကာ မနာလိုဖြစ်လာသည်။ သူက “အခုလို ချမ်းသာ လာအောင် ဘယ်ကများ ငွေတွေ ခိုးလာတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ညီငယ်သည် ရိုးသားပွင့်လင်းသူ ဖြစ်ရကား အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို အစ်ကိုဖြစ်သူအား ပြန်ပြောပြသည်။ အစ်ကိုလည်း ထိုအကြောင်းများကို ဇနီးဖြစ်သူအား တစ်ဆင့် ဖောက်သည် ချပြန်သည်။

သူ့ဇနီးက “ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အထပ်ထပ် အခါခါ လှော်ပြီးမှ ရတဲ့အစေ့က အပင်ပေါက် တယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ စမ်းသပ်ကြည့်ကြတာမေ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် သူတို့၏ အစီအစဉ်အတိုင်း မျိုးစေ့များကို မလှော်ဘဲ စိုက်ပျိုးကြရာ မကြာမီ ပင် အပင်တစ်ပင် ပေါက်ကာ အလွန်ကြီးမားသော ကောက်နှံကြီး တစ်ခု ထွက်လာသည်။ ရိတ်သိမ်းချိန်သို့ ရောက်သော် ယခင်နည်းအတိုင်းမှာပင် ငှက်ဆင်ကြီး ရောက်လာကာ ကောက်နှံကြီးကို ချီသွားသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ငှက်ဆင်ကြီး နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ ကောက်နှံကို တောင်းခံသည်။ ငှက်ဆင်ကြီးလည်း သူ့အား ကျောပေါ်သို့ တင်ကာ ရွှေ ငွေ ရတနာများ ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ရွှေစများမှာ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကြဲနေသည်။ ကြီးမားသော ရွှေတုံးကြီးများမှာ တောင်ကုန်းကလေးများ ပမာဏခန့်ရှိသည်။ အချို့မှာ အုတ်ခဲအရွယ်ခန့် ရှိသည်။ ရွှေစသေးသေးကလေးများမှာမူ သဲမှုန်ကလေးများ အရွယ်ခန့် ရှိပေသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် လောဘတက်ကာ အရူးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ရသမျှ ရွှေအားလုံးကို သိမ်းကျုံးယူငင်သည်။

ငှက်ဆင်ကြီးက “တော်လောက်ပါပြီ။ သိပ်များနေရင် မကောင်းပါဘူး” ဟု သတိပေး လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးက “ခဏလေးစောင့်ပါဦး၊ အလျင်မလိုစမ်းပါနဲ့၊ အခုမှ နည်းနည်းလေး ရသေးတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အတန်ငယ် ကြာသွားပြန်သည်။

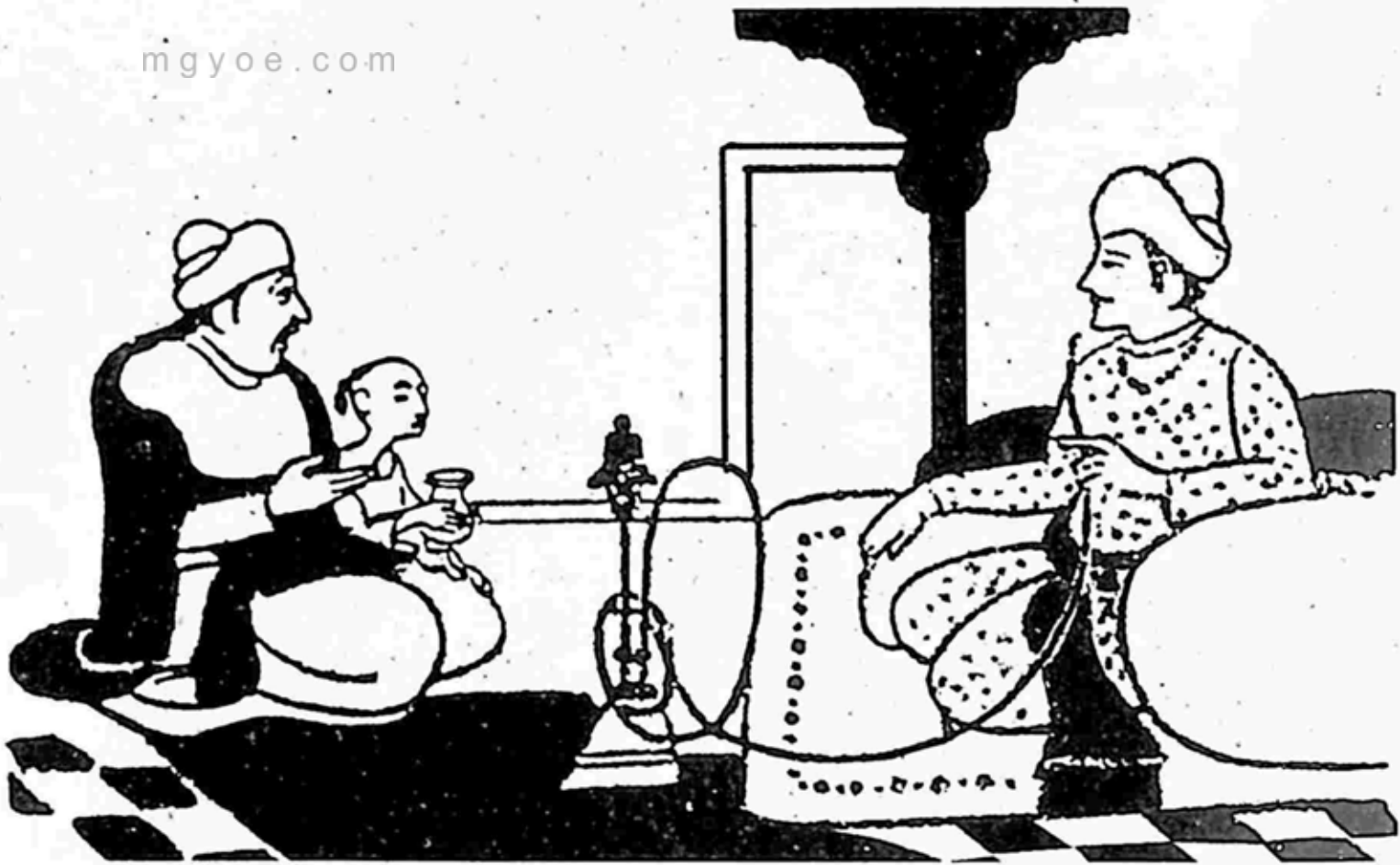
“မကြာခင် နေထွက်တော့မယ်။ ဒီတောင်ကြီးက အလွန်မြင့်မားတော့ နေနဲ့နီးနေတယ်။ နေမင်းကြီး သိပ်ပူပြင်းလာရင် သတ္တဝါအားလုံး လောင်ကျွမ်းစေနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားလည်း နေပူဒဏ်မိပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ပြန်ကြစို့” ဟု ငှက်ဆင်ကြီးက ထပ်မံ၍ လောဆော်လိုက် ပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးကလည်း “ပြီးပါပြီ၊ ခဏလေးပါ” ဟု ထပ်မံ ဆင်ခြေတက်လိုက်ပြန်သည်။

မကြာမီပင် နေမင်းကြီးသည် အလွန် တောက်ပစူးရှသော အလင်းရောင်ဖြင့် တိမ်တိုက် ကြားမှ ထွင်းဖောက်ကာ ပေါ်လာသည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် စူးရှသော နေပူဒဏ်ကို မခံနိုင် သဖြင့် ပင်လယ်ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးဆင်းပျံသန်းသွားသည်။ နေပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန်အတွက် ပင်လယ်တွင်း၌ ရေကူး၍သာ နေတော့သည်။ တောင်ပေါ်သို့ ပျံတက်မလာတော့ပေ။ လောဘ ကြီးသော အစ်ကိုကြီးလည်း ငှက်ကြီး မရှိသဖြင့် တောင်ထိပ်မှ တောင်အောက်သို့ ဆင်း၍ မရတော့ပေ။ သူသည် အလွန် ပူပြင်းသော နေပူဒဏ်ကို ခံစားရင်း လူးလှိမ့်တွန့်လိမ်လျက် တောင်ပေါ်တွင် သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

(တံရုတ်ပုံပြင်)

ရိုးသားသူ

တစ်နေ့တွင် ထောပတ်ကုန်သည် တစ်ယောက်သည် ဘုရင်၏ ပညာရှိ အမတ်ကြီးထံ လာရောက်တိုင်ကြားသည်။ “အမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ငွေလိုတယ်ဆိုလို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ငွေတစ်ထောင် ချေးလိုက်ပါတယ်။ အခု ဒီငွေကို ကျွန်တော် ပြန်တောင်းတဲ့အခါကျတော့ သူက ပြန်မပေးတော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ တောင်းလို့လည်း မရတော့ပါဘူး။ အဲဒါ အမတ်ကြီးက ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီ ဖြေရှင်းပေးတော်မူပါ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောဆိုသည်။

အမတ်ကြီးက “ငွေချေးငှားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာချုပ်စာတမ်း မရှိဘူးလား။ ဒါမှ မဟုတ် ငွေချေးစဉ်က အသိသက်သေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလားဟု မေးလိုက်သည်။

ကုန်သည်က “မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘာမှ သက်သေပြစရာ မရှိပါဘူး။ ခါတိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ ကုန်သည်တွေဟာ အချင်းချင်း ဒီလို စာချုပ်စာတမ်းမပါဘဲ ကူညီနေကျ ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပေးလိုက်မိပါတယ်။ အခုတစ်ခေါက်ကျမှသာ သူက ကျွန်တော့်အပေါ် လိမ်ညာသွားတာပါ။ ကျွန်တော် အခုပြောတာတွေ အားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

အမတ်ကြီးက “သင် အခု ပြောတာတွေ အားလုံးကို စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးပြီး မှန်ကန်ကြောင်း လက်မှတ် ထိုးထားခဲ့ပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး၊ မကြာမီ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါမယ်” ဟု ပြောသည်။

ကုန်သည်လည်း အမတ်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ပြန်သွားသည်။

ကုန်သည် ပြန်သွားသည်နှင့် အမတ်ကြီးသည် ငွေလိမ်လည်သည်ဆိုသော ဒုတိယကုန်သည်အား သူ့ထံ ခေါ်လာစေသည်။

ဒုတိယကုန်သည် ရောက်လာလျှင် အမတ်ကြီးအား “ကောင်းသော မင်္ဂလာနေ့ပါခင်ဗျာ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သို့သော် အမတ်ကြီးက ပထမကုန်သည်၏ စာကိုပြပြီး “ကျွန်ုပ် သိချင်တာတွေကို အသင် အမှန်အတိုင်း မပြောမချင်း ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ ကောင်းသော မင်္ဂလာနေ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာထဲမှာ ပါတဲ့ ကုန်သည်က ခင်ဗျားကို ငွေချေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒုတိယ ကုန်သည်က “မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို ကူညီခဲ့ရတာပါ။ ဒီအတွက် သူက ကျေးဇူးဆပ်ရမယ့်အစား အခုလို လုပ်တာ အံ့ဩလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဆိုင်က အောင်မြင် ကြီးပွားပြီး သူ့ဆိုင်က မအောင်မြင်လို့ မနာလိုဖြစ်ပြီး ခုလို လုပ်တာ ဖြစ်မှာပါ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီစာထဲမှာပါတဲ့ အချက်တွေ မမှန်ဘူးပေါ့။”

“လုံးဝ မမှန်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သူ့ငွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ မယူပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက် ငွေတွေအများကြီး ချေးတယ်ဆိုရင် သူ့ဆီမှာ သက်သေခံ စာချုပ် ရှိရမှာပေါ့။”

“ဘာ သက်သေမှတော့ မရှိပါဘူး။”

“ဒါဆို ဒီစာ လုံးဝ မမှန်ဘူးဆိုတာ ရှင်းနေပြီပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်မဲ့ ချောက်တွန်းတာပါ။”

“ဟုတ်မယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာက အခိုင်အမာ ဖြစ်နေလို့သာ ခင်ဗျားကို ခုလို ခေါ်ပြီး မေးရတာပါ။ အခုလို ဒုက္ခပေးရတာကို အများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကဲ ခင်ဗျား ပြန်နိုင်ပါပြီ။”

ဤသို့ အမတ်ကြီးက ပြောသောအခါ ဒုတိယ ကုန်သည်သည် အမတ်ကြီးထံမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထွက်ခွာသွားသည်။

mgysaem

နောက်တစ်နေ့တွင် အမတ်ကြီးသည် အိုးကြီးနှစ်အိုးကို ထောပတ်များ အပြည့်ထည့်ထားသည်။ သူသည် တစ်အိုးကို ငွေချေးသည်ဆိုသော ပထမကုန်သည်ထံ ပို့လိုက်သည်။ “ထောပတ်များကို ရောင်းချပေးပါ။ ထောပတ်တွေ အားလုံးကုန်မှ ငွေလာချေပါ” ဟူ၍လည်း မှာလိုက်သည်။

ကျန်ထောပတ်အိုး တစ်လုံးကိုလည်း ငွေလိမ်လည်သည် ဆိုသော ဒုတိယကုန်သည်ထံ ပို့စေကာ ရှေးနည်းအတိုင်း မှာကြားလိုက်သည်။

ကုန်သည်နှစ်ဦးတို့သည် သူတို့၏ ဆိုင်များသို့ ရောက်သည်တွင် ခဲနေသော ထောပတ်များကို အပူပေးရန် အိုးတစ်ခုအတွင်းသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ ဤတွင် ထောပတ်အိုး၏ အောက်ခြေ၌ ရွှေခွက်ငယ် တစ်ခုစီကို တွေ့သွားကြသည်။

ပထမ ကုန်သည်သည် ရိုးသားသူ ဖြစ်သည်။ ရွှေခွက်ကို အမတ်ကြီးထံသို့ ချက်ချင်း လာပေးသည်။ “ထောပတ်အိုးထဲမှာ ရွှေခွက် တစ်ခွက် ပါလာပါတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ အမတ်ကြီးလည်း ဤသူသည် တကယ်ရိုးသားသူ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒုတိယကုန်သည် သည်လည်း ပထမကုန်သည် နည်းတူပင် ရွှေခွက်ငယ်ကို တွေ့သည်။ သူသည် မရိုးဖြောင့်သူ ဖြစ်ရကား ရွှေခွက်ကို ပြန်မပေးဘဲ ယူထားလိုက်သည်။ သူသည် သားဖြစ်သူအား အနီးသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် “ထောပတ်အိုးထဲက ဟောဒီ ရွှေခွက်ရတယ်။ ကောင်းကောင်းသိမ်းထားချေ။ နောက်မှ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြမယ်” ဟု ဆိုကာ ပေးလိုက်တယ်။

မကြာမီ ထောပတ်များ အားလုံး ရောင်းပြီးကြသည်နှင့် ကုန်သည် နှစ်ဦးတို့သည် အမတ်ကြီးထံ ထောပတ်ဖိုးများ လာပေးကြသည်။ အမတ်ကြီးသည် ပထမကုန်သည်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒုတိယကုန်သည်ကိုမူ စောင့်ဆိုင်းနေစေသည်။ အမတ်ကြီးသည် ဒုတိယကုန်သည်အား “ဒီ ထောပတ်အိုးထဲမှာ ရွှေခွက်တစ်ခု ပါသွားတယ်ထင်တယ်၊ သင် တွေ့မိပါသလား” ဟု မေးသည်။

“မပါ ပါဘူးခင်ဗျား၊ ဒီထောပတ်အိုးကို ကျွန်တော် အပူပေးပြီး အခြားအိုး တစ်ခုထဲကို သေသေချာချာ လှယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အနီးမှာ ကျွန်တော့် သား ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ် မှားပြီထင်တယ်။ ခဏနေဦးနော်” ဟု ဆိုကာ အမတ်ကြီးသည် ထိုနေရာမှ ခေတ္တထွက်ခွာ သွားသည်။

သူသည် သူ၏ တပည့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဒုတိယကုန်သည်၏ အိမ်သို့ သွား၍ သားဖြစ်သူအား ဖခင်က ထောပတ်အိုးအတွင်းမှ ရသော ရွှေခွက်ကို ယူဆောင်လာခဲ့ရန် မှာကြားကြောင်း သွားရောက် ပြောဆိုစေသည်။

တပည့်လည်း အမတ်ကြီး၏ စကားအတိုင်း သူငယ်ကို ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယကုန်သည်သည် သူ့သားကို တွေ့လျှင် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

အမတ်ကြီးက သူငယ်အား “မင်းမှာ ရွှေခွက်ပါလာတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

သူငယ်က “ပါလာပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဟောဒီမှာပါ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရွှေခွက်ကို အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ပြသည်။

ကုန်သည်လည်း မိမိ အလိမ်ပေါ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူသည် သူ့အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ လူမိုက်။ ထောပတ်အိုးထဲမှာ ဘယ်သူက ရွှေခွက်လာထည့်ထားမှာလဲ” ဟု သူ့ သားကို အော်လိုက်သည်။

သူငယ်သည် ပို၍ အံ့ဩသွားသည်။ သူငယ်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်ရကား “သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး အဖေရယ်၊ ထောပတ်တွေ အပူပေးမယ် လုပ်နေတုန်းက ထောပတ်အိုး ထဲက ရွှေခွက်တစ်ခွက် ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ရွှေခွက် ကျွန်တော့်ကို သိမ်းထားခိုင်းတာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဤတွင် အနီးရှိ အမတ်ကြီးက ကုန်သည်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဘယ့်နှယ်ရှိစ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ကုန်သည်က “ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မေ့နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အမတ်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင်ဖြင့် ဒီရွှေခွက်ကို ပြန်ယူပါ။ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို ယူမထားချင်ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ ရွှေခွက်ကို အမတ်ကြီးအား ပြန်ပေးလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးသည် သူ၏ ရွှေခွက်ကို ပြန်ယူပြီးနောက် “ရွှေခွက်ကတော့ ပြန်ရပါပြီ။ သင့် သူငယ်ချင်း ကုန်သည်ဆီက ယူထားတဲ့ ငွေတစ်ထောင်ကိုရော ပြန်မပေးသေးဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပထမကုန်သည်၏ အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ဒုတိယကုန်သည်၏ သားငယ်က “အဖေ သူများဆီက ယူထားတဲ့ ငွေတွေကို ခုထိ ပြန်မပေးသေးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကုန်သည်က “မင်း တိတ်တိတ် နေစမ်း” ဟု အော်လိုက်သည်။

သို့သော် အမတ်ကြီးက သူငယ်ကလေးအား သူသိသမျှ အကြောင်းအရာ အားလုံးကို ပြောပြခိုင်းသည်။ သူငယ်လေးက သူ့ဖခင်သည် ပထမကုန်သည် ငွေတစ်ထောင် အပ်နှံထားသည်ကို သိမ်းဆည်းထားကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုအခါ အမတ်ကြီးက “သင့်ရဲ့ သားဟာ အသက်ငယ်ပေမဲ့ သင့်ထက် ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်။ သူ့ဆီက အတုယူသင့်တယ်။ သင်ဟာ ရွှေခွက်ကိုတောင် ခိုးတယ်ဆိုရင် ငွေတစ်ထောင်ကိုလည်း လိမ်လည်ယူထားမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မှန်ရာကို ပြောပေတော့” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဒုတိယကုန်သည်လည်း သူ့အမှားများကို ဝန်ခံကာ ပထမကုန်သည်၏ ငွေတစ်ထောင်ကို ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်ရတော့၏။

(အိန္ဒိယပုံပြင်)

ပိုင်ရှင်

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာတွင် ခြံချင်းကပ်လျက်နေထိုင်ကြသော အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦးရှိသည်။ ထိုနှစ်ဦးတွင် ပထမ လူသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည်။ ဒုတိယ လူမှာမူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်။

ပထမလူ၏ ခြံစပ်နားတွင် သရက်ပင်တစ်ပင် ရှိသည်။ သရက်ပင်ကို ထိုသူ စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သရက်ပင်မှာ အသီးများ အခိုင်လိုက် သီးနေပြီ။

ဤတွင် ထိုသူနှင့် ခြံချင်းကပ်နေသော အိမ်မှ ဒုတိယလူသည် သရက်သီးများကို လိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူက “ဒီသရက်ပင်ဟာ ငါ့သရက်ပင်ပဲ၊ ဒီအပင်ကို ငါလွန်ခဲ့တဲ့ ၃-နှစ်လောက်က စိုက်ထားတာ” ဟု ဆိုကာ သရက်သီးများကို ခူးတော့သည်။

ပထမလူသည် ဤအပင်မှာ သူ စိုက်ပျိုးထားသော အပင်ဖြစ်၍ မခူးရန် ဒုတိယလူအား ပြောသည်။ သို့သော် ထိုသူက မလိုက်နာပေ။

ဤတွင် သရက်ပင် ပိုင်ရှင်သည် ဘုရင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ တိုင်ကြားသည်။ ဘုရင်သည် သူ၏ ပညာရှင်အမတ်ကြီးအား ဤအမှုကို စီရင် ဆုံးဖြတ်စေသည်။

အမတ်ကြီးသည် အိမ်နီးချင်း နှစ်ဦးအား ခေါ်ကာ သရက်ပင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေး
မေးမြန်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးကလည်း မိမိတို့သာ ပိုင်ရှင်အစစ် ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

အမတ်ကြီးသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ထိုသူနှစ်ဦးစလုံးအား
မိမိထံမှ အခေါ် မလွတ်မချင်း ထပ်မံ၍ မလာကြရန် မှာကြားပြီး အိမ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုသူနှစ်ဦး ပြန်သွားသောအခါ အမတ်ကြီးသည် သူ၏ တပည့်တစ်ဦးကို ခေါ်လိုက်
သည်။ ရောက်လျှင် သူက စောစောက လာတဲ့သူ နှစ်ဦးထဲက ဒုတိယလူရဲ့ အိမ်ကို မင်းဒီည
သွားပါ။ ရောက်တဲ့အခါ ခြံအပြင်ကနေပြီး “လာကြပါဦး၊ သရက်သီးတွေကို သူခိုး ခိုးနေပြီလို့”
အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ပါဟု မှာကြားသည်။

တစ်ဖန် အခြား တပည့် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြန်သည်။ ထိုသူအား “မင်းက သူနဲ့
လိုက်သွားပြီး အိမ်အနီးအနားမှာ ပုန်းအောင်းနေ။ အဲဒီအိမ်က လူတွေရဲ့ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်ပါ။ သူတို့ ပြောကြတဲ့ စကားကိုလည်း မှတ်သားထားပါ။ ပြီးရင် အဖြစ်အပျက်
အားလုံး ငါ့ကို ပြန်ပြောပြပါ” ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အမတ်ကြီးသည် ထိုသူနှစ်ဦးအား ပထမလူ၏ အိမ်ရှေ့သို့လည်း သွားကာ
ယခင်နည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ကြရန် မှာကြားသည်။ တပည့်နှစ်ဦးလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု
ဆိုကြသည်။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သော် တပည့်နှစ်ဦးသည် ဒုတိယလူ၏ အိမ်သို့ သွားကြသည်။
ရောက်လျှင် တစ်ဦးက အိမ်အနီးတွင် ပုန်းအောင်းကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။
ကျန်တစ်ဦးက အမတ်ကြီးသင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း “လာကြပါဦး၊ သရက်သီးတွေကို သူခိုး
ခိုးနေပြီ” ဟု အော်လိုက်သည်။

ဤသို့အော်သော်လည်း ဒုတိယလူသည် အိမ်အပြင်သို့ လုံးဝ ထွက်မလာပေ။ ထွက်မလာ
ဘဲ သူက သူ့ဇနီးအား “ရှင်မ၊ သရက်သီးတွေကို သူခိုးခိုးချင် ခိုးပါစေကွာ။ ဒီအပင်က ငါတို့
ရဲ့ အပင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ဒီအတိုင်းသာ ထားလိုက်ပါ” ဟု ပြောသည်။
ထိုသို့ ပြောသည်ကို ပုန်းအောင်နေသော တပည့်က ကြားသိကာ အလုံးစုံမှတ်သား ထားလိုက်
သည်။

ထို့နောက် အမတ်ကြီး၏ တပည့် နှစ်ဦးတို့သည် ပထမလူ၏ အိမ်ရှိရာသို့ သွားပြီး
သရက်သီးများကို သူခိုး ခိုးနေကြောင်း ယခင်နည်းအတိုင်း တစ်ဦးက အော်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပထမလူသည် အိပ်ရာသို့ ဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည်
အော်သံကြားသည်နှင့် အိပ်ရာမှ ထကာ အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ခိုးကို ရိုက်ရန်

တုတ်တစ်ချောင်းကိုလည်း လက်ထဲတွင် ကိုင်စွဲလာသည်။ သို့သော် အပြင်ဘက်တွင် မှောင်မည်းနေရကား ထိုသူသည် ဘာမျှ မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး သူ့နီးအား “ရှင်မရေ၊ ငါတို့ပိုင်တဲ့ သရက်ပင်ကို အိမ်နီးချင်းရန်ကသာမက သူ့ခိုးရန်ကပါ ကာကွယ်ဖို့ လိုလာပြီ။ ဒီသရက်ပင်ကို ငါကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးပြီး ဂရုတစိုက် ပြုစုခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သရက်သီးတွေကို အခိုးမခံနိုင်ဘူး။ သူ့ခိုးတွေ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာပြီး မခိုးနိုင်အောင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေရမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပုန်းအောင်နေသော တပည့်လည်း သူ့ကြားသိရသမျှ အားလုံးကို မှတ်သား ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သော် တပည့်နှစ်ဦးသည် အမတ်ကြီးထံ သွားရောက်သည်။ ညက မိမိတို့ ကြားသိခဲ့ရသမျှတို့ကို အလုံးစုံ ပြန်လည်ပြောပြသည်။ ဤတွင် အမတ်ကြီးသည်။ ပထမလူသည်သာ သရက်ပင် ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် ပိုမို၍ ခိုင်လုံမှုရရှိရန် အမတ်ကြီးသည် အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦးအား သူ့ရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်စေသည်။ ထိုသူတို့ ရောက်လာကြလျှင် အမတ်ကြီးက “သင်တို့နှစ်ဦးက သရက်ပင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သရက်ပင်ကို နှစ်ပိုင်း အညီအမျှ ပိုင်းပြီး တစ်ပိုင်းစီကို ခွဲဝေယူကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီအဆုံးအဖြတ်ကို သဘောကျကြရဲ့လား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးသည် စကားကို ကြားလျှင် ပိုင်ရှင်အစစ် မဟုတ်သော ဒုတိယလူသည် သဘောကျကြောင်း ပြောသည်။ ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်သူ ပထမလူကမူ ဆိတ်ဆိတ် နေသည်။

ထိုအခါ အမတ်ကြီးက ပထမလူအား မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူမတူ ထပ်မံမေးပြန်သည်။ ပထမလူက “အမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အပင်ပန်းခံ စိုက်ထားတဲ့ အပင် အခုတ်ခံရမှာ နှမြောလှပါတယ်။ သရက်ပင်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းမည့်အစား၊ ဒီသရက်ပင် တစ်ပင်လုံး ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်နီးချင်းကို ပေးလိုက်တာဟာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုသာ သရက်ပင် ပေးလိုက်ပါတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤအဖြေကြောင့် သရက်ပင် ပိုင်ရှင်အစစ်မှာ ပထမလူဖြစ်ကြောင်း ပို၍ ထင်ရှားသွားပြန်သည်။ အမတ်ကြီးသည် သရက်ပင်ကို ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်သော ပထမလူထံ ပြန်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အမတ်ကြီးက ဒုတိယလူအား “သရက်ပင်ကို ပိုင်ရှင် အစစ်ဖြစ်တဲ့ ပထမလူထံ ပြန်ပေး
စေ။ သင့်အားလည်း မမှန်မကန် လိမ်လည်ပြောဆိုတဲ့အတွက် ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေးစေ”
ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

(အိန္ဒိယပုံပြင်)

မျက်မြင်သက်သေ

မျက်မြင်သက်သေ

တစ်ခါတွင် ဘုရား တရား အလွန် ကြည်ညိုသော အဘိုးအို တစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်နေ့သော် ထိုအဘိုးအိုသည် ခရီးလှည့်လည်ကာ ဘုရားဖူးထွက်ရန် စိတ်ကူး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ ပိုင်ဆိုင်သော ငွေတစ်ထောင်ကို သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံ အပ်နှံထား၍ ဘုရားဖူးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် သူ့မိတ်ဆွေအား တောတွင်း တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် “မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ဘုရားဖူး သွားစရာရှိတယ်။ ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာတော့ အတိအကျ မသိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ခရီးသွားနေတုန်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ငွေတွေကို ခင်ဗျားထံမှာ အပ်ထားခဲ့ပါရစေ။ ပြန်ရောက်လာတော့မှ ဒီငွေတွေကို ပြန်ပြီး ယူပါမယ်” ဟု ပြောသည်။

သူ့မိတ်ဆွေကလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဆိုကာ ငွေများကို လက်ခံသည်။ မိတ်ဆွေထံ စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံကာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်ပင် ဘုရားဖူး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

mgyoe.com

ဤသို့ဖြင့် ၆-လခန့် ကြာလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် အဘိုးအိုသည် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် သူသည် သူ့မိတ်ဆွေထံ သွားကာ သူ့ အပ်နှံခဲ့သော ငွေတစ်ထောင်ကို ပြန်ပေးရန် တောင်းခံသည်။

ပထမတွင် သူ့မိတ်ဆွေသည် အဘိုးအို၏စကားကို သေချာစွာ နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုက ငွေများပြန်တောင်းသောအခါ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အဘိုးအိုလည်း သူ့ငွေများကို ပြန်ပေးရန် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းခံသည်။ ဤတွင် သူ့မိတ်ဆွေက အဘိုးအိုအား “အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားရှူးနေသလား။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ငွေတစ်ထောင် ဘယ်တုန်းကမှ မအပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေ စမ်းပါနဲ့” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားသော် အဘိုးအိုသည် အံ့လွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူသည် သူ့မိတ်ဆွေက ဤသို့ မရိုးမသား ဆက်ဆံပြုမူလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

သို့သော် အဘိုးအိုသည် ဇွဲမလျှော့၊ သူ့ငွေကို ပြန်ပေးရန် ထပ်မံ တောင်းခံပြန်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေကလည်း ပြန်မပေးပေ။

နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးအိုသည် ဤကိစ္စကို ဘုရင့်အား သွားရောက်တိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ထံတွင် ရောက်သော် အဘိုးအိုသည် အကြောင်းစုံကို တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဘုရင်သည် အဘိုးအို၏ စကားကို သေချာစွာ နားထောင်ပြီးနောက် သူ၏ ပညာရှိအမတ်ကြီးအား တရားစီရင်စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးသည် အဘိုးအိုထံမှ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိရလျှင် အဘိုးအို၏ မိတ်ဆွေအား သွားရောက်ခေါ်စေသည်။

ထိုသူရောက် လာလျှင် အမတ်ကြီးက သူ့အား “အဘိုးအိုက ငွေများအပ်ခဲ့ပါသလော” ဟု မေးသည်။ ထိုသူကလည်း “အမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီအဘိုးအိုကြီးဟာ လိမ်လည်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပေးခဲ့ပါဘူး” ဟု ငြင်းဆိုသည်။

ထိုစကားကြောင့် အမတ်ကြီးသည် တစ်ချက်မျှ တွေဝေသွားသည်။ ထို့နောက် သူက အဘိုးအိုအား “အဘိုးအို၊ သင်ဟာ သင့်မိတ်ဆွေကို ငွေတစ်ထောင်ပါတဲ့ အိတ်တစ်အိတ် အပ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီလို အပ်ခဲ့တုန်းက အနားမှာ သက်သေ ရှိသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက “ကျွန်တော့် ကံဆိုးလှပါတယ်။ ဒီလိုငွေတွေကို အပ်တုန်းက အနားမှာ လူသားသက်သေတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဒီငွေတွေကို တောထဲက သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာတော့ ပေးခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးက “သင်ဟာ အလွန်မှားတာပဲ။ သင်က သူ့ကို သရက်ပင်အောက်မှာ ငွေတွေ အပ်ခဲ့တော့ ဒီသရက်ပင်က သင့်ကို ဘာများ ကူညီနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ အခု တောထဲကို သွားပြီး အဲဒီသရက်ပင်ကို ကျုပ်ရှေ့မှောက်မှာ အစစ်အဆေးခံဖို့ ခေါ်လာခဲ့။ မြန်မြန်သွားပေတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုလည်း အမတ်ကြီး၏ စကားကြောင့် အလွန်အံ့သြနေသည်။ သို့သော် အမတ်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်းပင် သရက်ပင်ကြီးအား သက်သေအဖြစ်ခေါ်ဆောင်ရန် တောတွင်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အဘိုးအို မရှိခိုက်တွင် အမတ်ကြီးသည် အဘိုးအို၏ မိတ်ဆွေအား သူ့အနီးတွင် ထိုင်နေစေသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ အဘိုးအိုပြန်ရောက်မလာသောအခါ အမတ်ကြီးက “တယ်ခက်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။ ဒီလောက် အလုပ်ကလေးကို အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် လုပ်နေမှာလဲ မသိပါဘူး” ဟု ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဤတွင် အနီးရှိ အဘိုးအို၏ မိတ်ဆွေက “ဒီအဘိုးကြီး လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်မရောက်နိုင်ပါဘူး။ အခုလောက်ဆိုရင် အဲဒီ နေရာကို ရောက်တောင် ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးက “ဘာ ပြောတာလဲ၊ သရက်ပင်ရှိတဲ့ နေရာဟာ ဒီကနေ တော်တော်ဝေးတယ်လို့ ပြောတာလား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုသူက “ဟုတ်ပါတယ်၊ အမတ်ကြီး၊ သရက်ပင်ရှိတဲ့နေရာနဲ့ အတော်ဝေးပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးလည်း “ဪ... ဪ” ဟုဆိုကာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာသော် အဘိုးအိုသည် အမောတကောဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူက “အမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ အမတ်ကြီးအမိန့်အတိုင်း သရက်ပင်ကြီးကို ကျွန်တော်မျိုးသွားခေါ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူက ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးက “ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ သင့်မိတ်ဆွေကို ငွေတွေ အပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သရက်ပင်ကြီးက အခု သက်သေပြလိုက်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် အမတ်ကြီးသည် အဘိုးအို၏ မိတ်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကာ “သင့်ကို ငါညာတာတဲ့ အနေနဲ့ တစ်ခါထပ်မေးမယ်။ အဘိုးအိုရဲ့ ငွေတွေကို အခုပြန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

migyoed.com

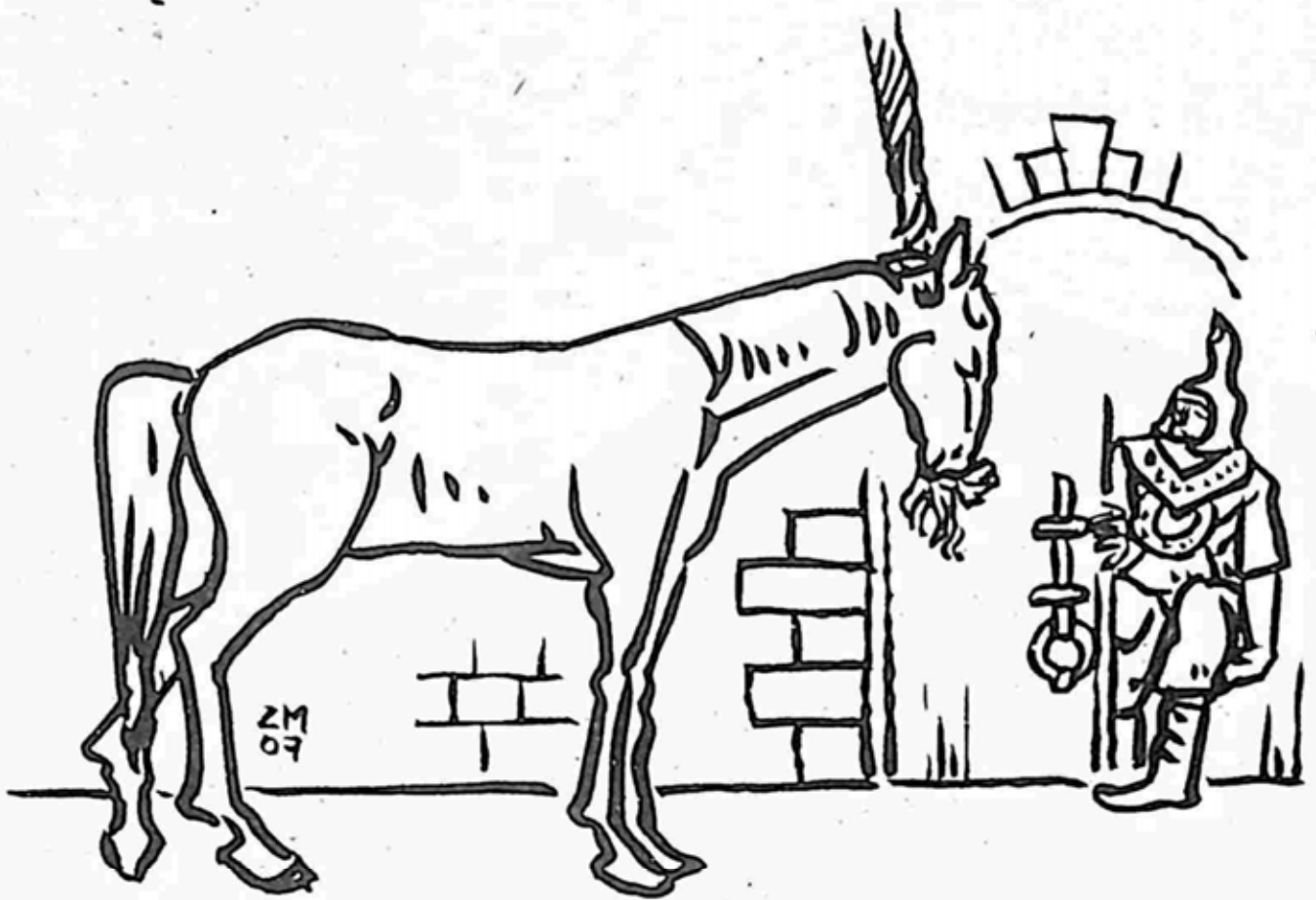
ထိုသူက “ငွေတွေကို သူမှ မဲပေးခဲ့တာ” ဟု ငြင်းပြန်သည်။

ဤတွင် အမတ်ကြီးက “ဒီလိုဆိုရင် အဘိုးအိုက သင့်ကို ငွေတွေ အပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သရက်ပင်ကြီးဟာ ဒီကနေ အဝေးကြီးမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သင်ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ ဖြေစမ်းပါ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုသူလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။ သူ၏ အပြစ်များကို ဝန်ခံကာ သူ့အား ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးအို၏ ငွေများကို ပြန်လည် ပေးအပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

(အိန္ဒိယပုံပြင်)

သူ့ကျေးဇူး

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက အိတလီပြည်တွင် အန်တိုနီတိုဆိုသူ သူဌေးတစ်ဦး ရှိသည်။ သူ့တွင် မြင်းတစ်ကောင်ရှိသည် ထိုမြင်းသည် သူဌေးအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသည် သူ့မြင်းအား အစာရေစာ အလုံအလောက် ပေးကာ သူ့ခြံအတွင်း၌ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်၍ ပေးထားသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာသောအခါ ထိုမြင်းသည် အိုမင်းလာကာ ရှေးကကဲ့သို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ သူဌေးသည် သူ့မြင်းအား အသုံးမဝင်တော့ဟု ဆိုကာ အိမ်မှ မောင်းထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

မြင်းအိုကြီးသည် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် သခင်ဖြစ်သူထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ မြင်းကြီးသည် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တွေ့သမျှ မြက်များ၊ သစ်ရွက်များကို စားသောက်သွားသည်။ သို့သော် အရွက်များမှာ အနည်းငယ်သာ ရှိသဖြင့် မြင်းကြီးအဖို့ စား၍ မဝပေ။ သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်လာသည်။

ထိုတိုင်းပြည်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကြီးမားသော ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခု အတွင်း၌ နန်းတော်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်၍ နေထိုင်သည်။ ဥယျာဉ်ကြီး၏ အဆုံးရှိ ခြံတံခါးဝတွင်

ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံးကို တပ်ဆင်ထားသည်။ ခေါင်းလောင်းကြီးတွင် ကြိုးရှည်ကြီး တစ်ချောင်းကို တပ်ဆင်ထားသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများသည် ရှင်ဘုရင်ထံ အကူအညီ တောင်းလိုသည့်အခါ ထိုကြိုးကို လာ၍ ဆွဲလေ့ရှိကြသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလျှင် မင်းချင်းတို့ ထွက်လာကြပြီး ထိုသူအား ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပို့ပေးကြသည်။

ယခုအခါ ခေါင်းလောင်းကြီး၏ ကြိုးကို မည်သူမျှ လာရောက် မဆွဲကြသည်မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကြိုးမှာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေသည်။ တစ်နေ့သော် ဘုရင် မင်းမြတ်သည် မင်းချင်းတို့အား ခေါ်ကာ ခေါင်းလောင်းကြီးကြီးကို အသစ်လဲလှယ် တပ်ဆင် စေသည်။ မင်းချင်းတို့က ဤခေါင်းလောင်းကြီးကို မည်သူမျှ လာရောက်မဆွဲကြသဖြင့် ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရန် ပြောကြသည်။ သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က “တစ်နေ့ကျရင် တစ်ယောက် ယောက်ကတော့ ငါ့ထံ အကူအညီ လာတောင်းမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းလောင်းကြီးကို အသစ် လဲပြီးသာ တပ်ထားလိုက်ပါ။ ခေါင်းလောင်းကို ဖြုတ်မပစ်ပါနဲ့” ဟု ပြောဆိုသည်။

မင်းချင်းတို့သည် ခေါင်းလောင်းတွင် တပ်ဆင်ရန် ကြိုးအသစ် တစ်ချောင်းကို လိုက်လံ ဝယ်ယူသည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှာ တန်ခိုးနွေနေ့ ဖြစ်၍ ဆိုင်များအားလုံး ပိတ်ထားသဖြင့် ကြိုးအသစ်ဝယ်၍ မရပေ။ ထို့ကြောင့် မင်းချင်းသည် “ဒီနေ့တော့ မြက်တွေနဲ့ပဲ ကြိုးတစ်ချောင်း ကျစ်ပြီး ယာယီ တပ်ထားခဲ့မယ်။ နက်ဖြန်ကျမှ ကြိုးအသစ် ဝယ်တပ်တော့မယ်” ဟု ဆိုကာ မြက်များဖြင့် ကြိုးတစ်ချောင်းကျစ်ကာ ခေါင်းလောင်းကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

သနားစဖွယ် ကောင်းသော မြင်းအိုကြီးသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းသဖြင့် လမ်း တစ်လျှောက်တွင် စားစရာ ရှာဖွေရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နန်းတော် တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် ခေါင်းလောင်း၌ ချည်နှောင်ထားသော မြက်များကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် မြက်များကို ဆွဲ၍စားတော့သည်။ မြင်းအိုကြီးက မြက်များကို စားသောအခါ ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆွဲသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး ခေါင်းလောင်းကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာတော့သည်။

ခေါင်းလောင်းသံ ကြားသောအခါ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာ ပြီး ခေါင်းလောင်းတီးသူကို ရှာဖွေသည်။ ဝင်းတံခါးဝတွင် ရပ်ကာ မြက်များ စားနေသော မြင်းအိုကြီးကို မြင်သောအခါ ရယ်မောလျက် မြင်းအိုကြီးအား မောင်းထုတ်ကာ နန်းတော်တွင်း သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မြင်းအိုကြီးသည် သွားစရာ လမ်းမရှိသဖြင့် ထိုနေရာတွင်ပင် ရပ်နေသည်။

mgyc.com

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားသော်လည်း သူ့ထံမှောက်သို့ မည်သူမျှ ရောက်မလာသဖြင့် အခြားမင်းချင်းတစ်ဦးကို တံခါးသို့ ထပ်မံစေလွှတ်ကာ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းစေသည်။ မင်းချင်းသည် မြင်းအိုကြီးကို တွေ့သောအခါ သူဌေးကြီး အန်တိုနီတို့၏ မြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။ သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ပြန်သွားကာ “မှန်လှပါအရှင်၊ ဝင်းတံခါးဝတွင် ရောက်နေသူမှာ မြင်းအိုကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမြင်းဟာ သူဌေး အန်တိုနီတို့ရဲ့ မြင်းဖြစ်ပါတယ်။ မြင်းကြီးဟာ အိုမင်းမစွမ်းရှိလာလို့ အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ အတွက် သူဌေးက အစာရေစာ မကျွေးတော့ဘဲ စွန့်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းကြီးဟာ ဆာလွန်းလို့ ခေါင်းလောင်းမှာ ချည်ထားတဲ့ မြက်တွေကို လာစားတာပါ” ဟု လျှောက်တင် သည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မြင်းအိုကြီးကို သနားသွားသည်။ မင်းချင်း အား “မြင်းကြီးကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ထားပြီး အစာရေစာ ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးလိုက်ပါ။ သူဟာ ငါ့ထံက အကူအညီလိုလို့ ခေါင်းလောင်းကို ဆွဲတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ပိုင်ရှင် သူဌေးကိုလည်း ခုချက်ချင်း သွားခေါ်ချေ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ မြင်းပိုင်ရှင်သူဌေး ရောက်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က “ဒါသင့်ရဲ့ မြင်းဟုတ်သလား” ဟု မေးရာ သူက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေဆိုသည်။ ဘုရင်က “သင့်မြင်းကို ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်ထားရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် အစာ မကျွေးရတာလဲ၊ မြင်းကြီးဟာ သိပ်ကို ဆာလောင်နေရှာတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူဌေးက “ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မြင်းဟာ အိုမင်းလာပြီဖြစ်လို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်တော့လို့ စွန့်ပစ်လိုက်တာ ပါ” ဟု ပြောဆိုသည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရင်သည် ဒေါသထွက်ကာ “သင် အသက်အရွယ် အိုမင်း လာတဲ့အခါမှာ သင့်ရဲ့ သားသမီးတွေက သင့်ကို မစွန့်ပစ်ဘဲ ကျွေးမွေးပြုစုကြမယ် မဟုတ် လား။ တကယ်လို့ သူတို့သာ မပြုစုရင် သင်လည်း သင့်မြင်းကြီးလိုပဲ အစာငတ် ရေငတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ရမှာပဲ။ ဒီမြင်းကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သင့်ထံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခုလို အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်ချိန်မှာ သူ့ကျေးဇူးကို သိတဲ့အနေနဲ့ ပြုစုလုပ်ကျွေးရမယ်။ မစွန့်ပစ်သင့်ဘူး” ဟု ပြောဆိုသည်။ သူဌေး အန်တိုနီတို့လည်း များစွာ နောင်တရသွားသည်။ သူသည် “မှန်လှပါအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုး မှားသွားပါတယ်။ ဒီမြင်းကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်မျိုးထံမှာ အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့

ဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားပါတော့မယ်” ဟု ဆိုကာ မြင်းကြီးကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင် သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစကာ မြင်းပိုင်ရှင် သူဌေး အန်တိုနီတို့သည် အမြင်မှန်ရသွားကာ သူ့မြင်းအိုကြီး အား အသက်ထက်ဆုံး ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုသွားလေတော့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ အကြောင်းကို လူအများအား ပြော၍ မဆုံးအောင် ရှိပေတော့သည်။

(အိတလီပုံပြင်)

ZM
၀၇

လောဘကြီးသူ

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာတွင် သူဆင်းရဲတစ်ဦး ရှိသည်။ သူသည် အလုပ်ကို အလွန်ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်သော်လည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ မလာခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်ဆုံးတွင် အခြား တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ပြောင်းကာ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်၍ သူ၏ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်လျက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူသည် အချိန်အတန်ကြာအောင် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် မြို့တစ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် ထိုမြို့တွင် တစ်အိမ်တက်ဆင်းလှည့်လည်ကာ အလုပ်တောင်းခံသည်။ ရသမျှ အလုပ်ကို မရွေးဘဲ ကောင်းမွန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သူ၏ ကြိုးစားမှု၊ ရိုးသားမှုကြောင့် သူ့ထံတွင် ငွေအမြောက်အမြား စုမိလာသည်။ သူသည် လုပ်အားခအဖြစ် ရရှိသော ငွေများထဲမှ စားစရိတ်ငွေကို နုတ်ကာ ကျန်ငွေများအားလုံးကို အိတ်ကလေးတစ်လုံးတွင် ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကာလအတန်ကြာသော် သူ့တွင် ငွေဒင်္ဂါး တစ်ထောင် စုဆောင်းမိလာသည်။ သူသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ဤမျှများပြားသော ငွေများကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ ဤငွေများကို သူ့ထံတွင်ထားစဉ် သူခိုး ဓားပြတို့ လုယူသွားပါက သူ၏ မိသားစု

ဒုက္ခရောက်မည်ကိုလည်း စိတ်ပူသည်။ သူသည် ငွေများကို မည်သို့ သိမ်းဆည်းရမည်ကို အမျိုးမျိုး အကြံထုတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အကြံ တစ်ခုရလာသည်။ ထိုအကြံမှာ ထိုမြို့ရှိ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိသူဟု အမည်ရသော သူဌေးကြီး တစ်ဦးထံ သူ၏ ငွေများကို အပ်နှံထားရန် ဖြစ်သည်။

သူသည် ငွေထုပ်ကြီး ပိုက်ကာ ထိုသူဌေးကြီး ထံသို့ သွားရောက်သည်။ ရောက်လျှင် သူက “လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ငွေထုပ်ကို သိမ်းဆည်းပေးစေ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီမြို့မှာ လူကြီးမင်းလောက် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ တစ်ဦးမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ နေထိုင်စဉ်အတွင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ငွေတွေကို လူကြီးမင်း ထံမှာပဲ အပ်နှံထားပါရစေ။ ကျွန်တော့် အိမ်ကို ပြန်ခါနီးကျမှ ငွေတွေကို ပြန်ပြီး ယူပါမယ်” ဟု ပြောဆိုသည်။

သူဌေးကြီးလည်း “ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီငွေကို ကျွန်တော် လက်ခံထားလိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီမြို့မှာ ခင်ဗျားငွေကို အပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး စိတ်ချရတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး” ဟု ပြန်လည် ပြောဆိုကာ ငွေများကို လက်ခံထားလိုက်သည်။ သူဆင်းရဲ ပြန်သွားလျှင် သူဌေးကြီးသည် ငွေများကို သေချာစွာ ရေတွက်ကာ သေတ္တာကြီး တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသော် ငွေထုပ်ပိုင်ရှင် သူဆင်းရဲသည် သူ၏ မိသားစုထံသို့ ပြန်လို စိတ် ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ငွေထုပ်အပ်နှံထားသော သူဌေးကြီးထံ သွားရောက် ၍ သူ၏ ငွေကို တောင်းခံသည်။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးက သူထံတွင် ငွေများ လုံးဝ အပ်နှံထား ကြောင်းဖြင့် ငြင်းဆိုသည်။ သူဆင်းရဲကလည်း အကြိမ်ကြိမ် တောင်းခံသည်။ သူဌေးကြီးက လည်း အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆိုသည်။

သူဌေးကြီးက “သင် ရူးနေသလား၊ သင် ကျုပ်ကို ဘယ်တုန်းက ငွေအပ်ဖူးလို့လဲ၊ သင် တို့လို ဆင်းရဲသားတွေဟာ ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက် ငွေဒင်္ဂါး တစ်ရာ ပြည့်အောင် မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ထောင် အပ်နှံထားဖူးတယ်ဆိုတာတော့ ဝေးရောပဲ။ မဟုတ်တာတွေ လာမပြောပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ထဲက အခုထွက်သွားလိုက်ပါ” ဟု ပြောဆို ကာ နှင်ထုတ်သည်။ သူ၏ အိမ်မှ အစေခံများအားလည်း လှမ်းခေါ်ကာ သူဆင်းရဲကို ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်၍ အိမ်အပြင်သို့ မောင်းထုတ်စေသည်။ အစေခံများလည်း သူဌေးကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ပြုမူကြသည်။

သူဆင်းရဲသည် သူ စုထားသော ငွေများလည်းဆုံး၊ အရိုက်အနှက်လည်း ခံရသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ကာ တစ်လမ်းလုံး ငိုကြွေးလာသည်။

ထိုစဉ် သူ့အနီးမှ မိန်းမတစ်ဦး ဖြတ်သွားသည်။ ထိုမိန်းမသည် သူဆင်းရဲ၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားလျှင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ “မောင်ကြီးရယ်၊ သင်ဟာ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ရက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးနေတာလဲ” ဟု မေးမြန်းသည်။ သူဆင်းရဲလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုမိန်းမသည် သူဆင်းရဲ၏ စကားကို အစအဆုံး နားထောင်ပြီးနောက် “ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ ရှင်ငွေတွေ ပြန်ရအောင် ကြံဆောင်ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ သူ၏ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ထိုမိန်းမသည် ကြီးမားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ယူပြီးလျှင် သူ၏ သားဖြစ်သူအား “သားရေ၊ အမေ ဟောဒီလူနဲ့အတူ သူ့ငွေကြီး ဆီကို လိုက်သွားဦးမယ်။ အမေတို့ သွားလို့ တစ်အောင်လောက်ကြာရင် အမေတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ငါ့သားလိုက်ခဲ့ပါ။ ငါ့သားလိုက်လာတာကို ဘယ်သူမှတော့ မသိစေနဲ့။ အမေတို့ သူ့ငွေကြီးအိမ် ရောက်တဲ့ အခါကျရင် ငါ့သားက လိုက်မဝင်သေးဘဲ တစ်နေရာက ပုန်းပြီး စောင့်နေပါ။ သူ့ငွေကြီးက ဟောဒီလူရဲ့ ငွေတွေကို ပြန်ပေးပြီး အမေယူလာတဲ့ သေတ္တာကြီးကို သိမ်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ့သားက ထွက်လာပြီး၊ အမေရေ အဖေတော့ ကုလားအုတ်တွေ၊ ကုန်တွေနဲ့အတူ အခုပဲ ပြန်ရောက်လာပြီ။ အမေကိုလည်း ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ပြေးပြီး လာပြောပါ” ဟု သင်ကြားပေးသည်။ သားဖြစ်သူလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ကတိပေးသည်။

ထို့နောက် ထိုမိန်းမသည် သေတ္တာကြီးကို ကြိုးစားရွက်ကာ သူဆင်းရဲနှင့်အတူ သူ့ငွေကြီး ထံသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။ သူ၏ သားငယ်လည်း မလှမ်းမကမ်းမှ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်ပါလာသည်။ သူ့ငွေကြီး၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သော် ထိုမိန်းမသည် မိမိက ဦးစွာ ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာမှ သူဆင်းရဲက လိုက်၍ ဝင်လာရန် ပြောဆိုပြီးနောက် သေတ္တာကြီး ကို ရွက်ကာ သူ့ငွေကြီး၏ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သူ့ငွေကြီးသည် သူ့အိမ် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ထိုမိန်းမအား ကြည့်ကာ “ကျွန်ုပ် ဘာများ ကူညီရပါမလဲ ချစ်နှမ” ဟု သိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်သည်။

ထိုမိန်းမက “သူ့ငွေကြီးရှင်၊ ကျွန်မဟာ ဒီမြို့မှာ နာမည် ကျော်ကြားတဲ့ ကုန်သည်ကြီး ဦးလူလှရဲ့ ဇနီး ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ အခြားအရပ်ကို ကုန်ကူးသွားနေပြီး ဘယ်နေ့ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ သူ မရှိတုန်းမှာ ကျွန်မ တစ်

ယောက်တည်း အိမ်စောင့် ကျန်တာမို့ ညညဆိုရင်လည်း ပစ္စည်းတွေကို စိတ်မချလို့ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အိမ်အနီးမှာလည်း သူခိုးတွေဟာ ချောင်းနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့ ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို သူဌေးကြီး ထံမှာ လာရောက် အပ်နှံရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသေတ္တာထဲမှာ ကျွန်မတို့ ပိုင်တဲ့ ငွေတွေ အားလုံးနဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ပါပါတယ်။ ဒီသေတ္တာကြီးဟာ အင်မတန် လေးတဲ့အတွက် ကျွန်မ မနိုင်တနိုင်နဲ့ သယ်လာရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ခင်ပွန်း ပြန်လာတဲ့အခါ သူ ကိုယ်တိုင် သေတ္တာကြီးကို လာယူပါမယ်။ အခုတော့ သူဌေးကြီးဆီမှာ သေတ္တာ အပ်ထားပါရစေ” ဟု ပြောသည်။

သူဌေးကြီးသည် သေတ္တာကြီးကို မကြည့်ရာ အလွန် လေးလံကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူသည် လောဘကြီးသူ ဖြစ်ရကား “တကယ်လို့ သူ့ခင်ပွန်းသာ လာမယူရင် ငါတော့ သူ့ ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်ရမှာပဲ။ သူ့ခင်ပွန်းဟာ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ သူတစ်ဦးပဲ။ ဒီသေတ္တာ ထဲမှာ အနည်းဆုံး ငွေဒင်္ဂါး တစ်ထောင်လောက်နဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ ရှိပုံရတယ်။ ဒါတွေကိုသာ ငါပိုင်လိုက်ရရင် သိပ်ဟန်ကျမှာပဲ” ဟု တွေးကာ “ကောင်းပြီ ချစ်နှမ၊ သင့်ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကျွန်ုပ် သိမ်းဆည်း ထားပါ့မယ်။ သင့် ခင်ပွန်း ပြန်လာလျှင် သင့်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ပြား တစ်ချပ် မကျန် ပြန်ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ကာ သေတ္တာကို တုန့်ယင်သော လက်များဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ထိုမိန်းမက သေတ္တာကို ရုတ်တရက် ပြန်ဆွဲကာ “နေပါဦး၊ ကျွန်မရဲ့ သေတ္တာကို ပြန်ရမယ် ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်နော်” ဟု ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

သူဌေးကြီးက “သေချာပါတယ် နှမရယ်။ ဒီအတွက် ဘာမှ သံသယမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဒီမြို့က လူတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ရိုးသားမှုကို သိကြပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူဆင်းရဲသည် အိမ်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူဆင်းရဲအား မြင်သည်နှင့် သူဌေးကြီးသည် ရုတ်တရက် အကြံရလာသည်။ သူ့အား ထိုအမျိုးသမီး ယုံကြည်စေရန် သူဆင်းရဲ၏ ငွေတစ်ထောင်ကို ပြန်ပေးလိုက်မည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးက သူ့အား ယုံကြည်ကာ သူ့ပစ္စည်းများကို အပ်နှံမည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထိုအမျိုးသမီး၏ ပစ္စည်းများကို အပိုင်စီးကာ ပွပေါက်တိုးတော့မည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးက “စိတ်ချပါနှမ၊ သင့်ရဲ့ သေတ္တာကို ဒီမှာထားတာက သင့်အိမ်မှာထက်ပိုပြီး လုံခြုံပါတယ်။ သင့်ခင်ပွန်း ပြန်လာတာနဲ့ သေတ္တာကို ချက်ချင်း ပြန်ပေးပါ့မယ်။ အခု ဒီရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ သူဆင်းရဲဟာ ကျွန်ုပ်ထံမှာ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ထောင် အပ်ထားခဲ့တယ်လို့

ဆိုပါတယ်။ အခုမနက်ပဲ သူ့ငွေတွေကို လာတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိလို့ ငွေတွေကို မပေးခဲ့ရပါဘူး။ တကယ်လို့ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သူခိုးကို ပေးမိရင် ကျွန်ုပ် ဒုက္ခရောက်ရပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်တဲ့ သူ ရှိရင်တော့ ငွေတွေကို တွန့်ပုံပြန်ပေးပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကုန်သည်ကြီးကတော် ဟန်ဆောင်ထားသူ မိန်းမက “အို သူဌေးကြီး၊ ဒီသူဆင်းရဲကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၂-နှစ်လောက်က ကျွန်မ သိခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ဒီမြို့ကို ရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အလုပ်ကို သိပ်ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာလည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရလွန်းလို့ သူ့လက်တွေဟာ ပေါက်ပြဲနေတာပဲ။ မယုံရင် စစ်ဆေးကြည့်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူဌေးကြီးက “ဒီလူကို သိသလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ ငွေတွေကို ပြန်ပေးရမှာပေါ့၊ ညီလေးရဲ့ ငွေတွေကို အခုပဲ ပြန်ယူသွားပါ” ဟု ဆိုကာ သူဆင်းရဲ၏ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ထောင်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

သူဌေးကြီးလည်း ကုန်သည်ကြီးကတော် ဟန်ဆောင်ထားသူ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကဲ နှမ၊ ကျုပ်ရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုတွေကို မြင်ပြီး မဟုတ်လား။ နှမကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သာ အပ်ခဲ့ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သေတ္တာကို လှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးကြီး၏ သားငယ်သည် ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာကာ “အမေ၊ အိမ်ကို အခုချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါ။ အဖေ ခရီးသွားရာက ကုလားအုတ်တွေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ အခု ပြန်ရောက်လာနေပြီ။ အမေ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်” ဟု အမောတကော ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် “ကျွန်မ ခင်ပွန်း ပြန်လာပြီတဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေကို သူဌေးကြီးဆီမှာ အပ်စရာ မလိုတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ သေတ္တာကြီးကို ရွက်၍ သူဌေးကြီးရှေ့မှောက်မှ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ မသွားမီ သူဆင်းရဲဘက်သို့ လှည့်ကာ “မကောင်းမှုဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မတည်မြဲဘူး မောင်ကြီး။ အခုတော့ လက်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား။ မောင်ကြီးလည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကိုပြန်ပြီး မိသားစုနဲ့အတူ ကောင်းမွန်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ပေတော့။ မောင်ကြီး စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ဆို အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ဦး သည် သူဌေးကြီးထံမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ သူဌေးကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်များ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး များကို ဆွဲနှုတ်လျက် ပါးစပ်မှလည်း “ငါ့လောက် ကံဆိုးတဲ့သူ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး အပိုင် ရပြီးမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ကုန်သည်ကြီးကရော တကယ် ပြန်လာလို့လား။ ဘာကြောင့် သူက နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်မလာရတာလဲ။ သူသာ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာရင် ငါတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်ရပြီး အခု ထက် ပိုချမ်းသာမှာ။ အခုတော့ လွဲပြီ၊ လွဲပြီ။ တကယ် ရတနာပုံကြီးနဲ့မှ လွဲပြီ” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း အရူးတစ်ယောက်ပမာ ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားနေလေတော့သည်။ လောဘကြီးသော သူဌေးကြီးကား သူ့အပြစ်နှင့်သူ ဒုက္ခခံစားရခြင်းပင်။

(ရုရှားပုံပြင်)

ပညာရှိညီအစ်ကို

လွန်လေပြီးသောအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် သူဆင်းရဲ တစ်ဦးရှိသည်။ သူ့တွင် သားသုံးယောက်ရှိသည်။ သူဆင်းရဲသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော်လည်း ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏သားများအား “သားတို့၊ အဖေတို့မှာ သူတကာလို ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သားတို့အနေနဲ့ အတတ်ပညာကိုသာ ထူးချွန်အောင် လေ့လာသင်ယူပါ။ လောကမှာ မသိတာ မရှိရအောင် အထူး ဝီရိယစိုက်ပြီး ကြိုးစားပါ။ သူတကာလို ပစ္စည်းဥစ္စာ မချမ်းသာပေမဲ့ ထက်သန်ထူးချွန်တဲ့ စိတ်ရှိပါစေ။ သူတကာလို ရွှေငွေ မရှိပေမဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရှိပါစေ။ ဒီအချက်တွေနဲ့သာ ပြည့်စုံရင် သားတို့ဟာ လောကမှာ သူတကာအောက် ဘယ်တော့မှ မနိမ့်ကျဘူး။ ဒုက္ခလည်းရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မကြာခဏ မှာကြား သွန်သင်သည်။ သားတို့လည်း ဖခင်၏ စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကာ ကြိုးစားကြသည်။

ကာလအတန်ကြာသော် ဖခင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ သားတို့လည်း စုဝေး တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် “ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် ငါတို့အတွက် ဘာအမွေပစ္စည်းမှ မကျန်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဟာ ရေကြည်ရာ မြတ်နုရာကို သွားလာရှာဖွေပြီး ကြီးပွားအောင် ကြံဆောင်ကြရမယ်။